

CRNA GORA
GLAVNI GRAD - PODGORICA
SKUPŠTINA GLAVNOG GRADA
**Savjet za davanje prijedloga naziva
naselja, ulica i trgova**
Broj: 02-016/22-567
Podgorica, 9. septembar 2022. godine

SKUPŠTINA GLAVNOG GRADA - PODGORICE

PREDSJEDNIKU SKUPŠTINE

PODGORICA

Saglasno članu 15 Odluke o obrazovanju radnih tijela Skupštine Glavnog grada - Podgorice ("Službeni list Crne Gore - opštinski propisi", broj 31/19), u prilogu akta dostavljam Vam **Prijedlog odluke o podizanju spomen - obilježja davanjem naziva ulicama i bulevaru u Podgorici**, koji je utvrdio Savjet za davanje prijedloga naziva naselja, ulica i trgova Skupštine Glavnog grada, radi stavljanja u dalju proceduru.

Predstavnik predlagača po Prijedlogu odluke na sednici Skupštine i njenih radnih tijela je **prof. dr Vladimir Vojinović**, predsjednik Savjeta.

**PREDŠEDNIK SAVJETA,
prof. dr. Vladimir Vojinović**

Na osnovu člana 10 Zakona o teritorijalnoj organizaciji Crne Gore ("Službeni list Crne Gore", br. 54/11, 26/12, 27/13, 62/13, 12/14, 3/16, 31/17, 86/18, 3/20 i 92/22), člana 16 stav 1 Zakona o spomen - obilježjima ("Službeni list Crne Gore", br. 40/08, 40/11 i 2/17) i člana 54 stav 1 tačka 53 Statuta Glavnog grada ("Službeni list Crne Gore - opštinski propisi", br. 8/19 i 20/21), u skladu sa Programom podizanja spomen - obilježja ("Službeni list Crne Gore - opštinski propisi", broj 38/22), uz prethodnu saglasnost Ministarstva kulture i medija Crne Gore, Rješenje broj _____ od _____ 2022. godine, Skupština Glavnog grada - Podgorice, na sjednici održanoj _____ 2022. godine, donijela je -

ODLUKU

o podizanju spomen-obilježja davanjem naziva ulicama i bulevaru u Podgorici

Član 1

Ovom odlukom podižu se spomen-obilježja davanjem naziva ulicama i bulevaru u Podgorici, i to:

1) NA PODRUČJU MJESNE ZAJEDNICE "ZABJELO":

- **Ulica Vladimira Rolovića**, prostire se od Ulice Iva Vizina pored fudbalskog terena Titex na zapad do kraja zahvata DUP-a "Titex". Dužina ulice je 250 m.
- **Ulica Danila Jaukovića**, prostire se od Ulice 8. marta na jug do Ulice Vladimira Rolovića. Dužina ulice je 250 m.
- **Ulica Tahira Hadžimuhovića**, prostire se od Ulice 8. marta na jug i jugoistok i slijepo završava u naselju. Dužina ulice je 150 m.
- **Ulica Vladimira Raca Remikovića**, prostire se od Ulice 8. marta na jugoistok do Ulice Vladimira Rolovića. Dužina ulice je 300 m.
- **Ulica Mirka Lučića**, prostire se od Ulice 8. marta na jugoistok i slijepo završava u naselju. Dužina ulice je 200 m.

2) NA PODRUČJU MJESNE ZAJEDNICE "LJUBOVIĆ":

- **Ulica Joksima Radovića**, prostire se od Ulice vojvode Ilije Plamenca južno od Gradskog groblja "Čepurci" do ulice koja ide podnožjem brda Ljubović. Dužina ulice je 400 m.

- **Ulica 9. maja**, locirana je u podnožju brda Ljubović, koje okružuje s južne i jugozapadne strane. Ulica povezuje Ulicu Radosava Burića i ulicu koja je izgrađena uz zid groblja Čepurci. Dužina saobraćajnice je oko 730 m.

3) NA PODRUČJU MJESNE ZAJEDNICE "MASLINE":

- **Ulica Pavla Miloševića**, prostire se od Ulice Valtazara Bogišića na sjeverozapad i zapad do Ulice Đulje Jovanova u dužini od 250 m.
- **Ulica Alekse Ivanovića**, prostire se od Ulice generala Sava Orovića na sjever do Ulice Veljka Dragičevića, u dužini od oko 450 m.
- **Ulica Cvjetka Ivanovića**, prostire se od Ulice generala Sava Orovića na sjever do Ulice Mirka Markovića, u dužini od oko 400 m.
- **Ulica Omera Salagića**, prostire se od Ulice Vasa Bračanova (kao produžetak Ulice generala Sava Orovića) na istok do Ulice Iveze Vukova (put za Kuće) u dužini od oko 300 m.

4) NA PODRUČJU MJESNE ZAJEDNICE "PROLETER":

- **Ulica Pavla Paše Vukovića**, prostire se od Ulice Franca Rozmana na sjever, dužine 180 m i slijepo završava.
- **Ulica Vlada Ivanovića**, prostire se od Orjenske ulice na istok u dužini od 200 m.
- **Ulica Miloša Radosavovića**, prostire se od Orjenske ulice na istok u dužini od 200 m.
- **Ulica Đordija Đona Gošovića**, prostire se od Orjenske ulice na istok u dužini od 350 m.

5) NA PODRUČJU MJESNE ZAJEDNICE "ZLATICA":

- **Ulica Stojana Nikića**, prostire se od Mosorske ulice na sjever u dužini od 150 m i slijepo se završava.
- **Ulica Radivoja Lole Đukića**, prostire se od Mosorske ulice na sjever u dužini od 150 m i slijepo završava.
- **Ulica Dejana Marovića**, prostire se od Mosorske ulice na sjever u dužini od 250 m, trenutno je urađeno 180 m. Planirana je do Ulice Stefana Nešova Belojevića.
- **Ulica Dragoljuba Draška Dragovića**, prostire se od Mosorske ulice na sjever u dužini od 200 m do Ulice Stefana Nešova Belojevića.

- **Ulica Bora Četkovića**, prostire se od Mosorske ulice na sjever u dužini od 130 m i slijepo se završava.
- **Ulica Mirka Markovića**, prostire se od kraja Mosorske ulice na istok. Planirana dužina je cca 600 m, za sada je izvedeno 400 m.
- **Ulica vojvode Radonje Petrovića**, prostire se od Ulice Mirka Markovića na jug do Ulice Đorđija Đona Gošovića, u dužini od oko 250 m.
- **Ulica Veljka Dragičevića**, prostire se od Ulice Radosava Mičkovića iz plana LSL "Doljani" (put od Mosora do Buruma) na zapad do ulice broj 11 (numerička oznaka iz skice DUP-a "Murtovina" i DUP-a "Murtovina 2") u dužini od oko 500 m.

6) NA PODRUČJU MJESNE ZAJEDNICE "ZAGORIČ":

- **Ulica Boža Milačića**, prostire se od Starozlatičke ulice na sjever. Planirana dužina ulice je 500 m.

7) NA PODRUČJU MJESNE ZAJEDNICE "KRUŠEVAC":

- **Ulica Milovana Đilasa**, prostire se od Bulevara Svetog Petra Cetinjskog na jug do Ulice Svetlane Kane Radević u dužini od 120 m.

8) NA PODRUČJU MJESNE ZAJEDNICE "DONJA GORICA":

- **Ulica Stanka Mugoše**, prostire se od Ulice Pavla Mijovića, na zapad, u dužini od 250 m.

9) NA PODRUČJU MJESNE ZAJEDNICE "KONIK":

- **Ulica Ibrahima Peka Methadžovića**, prostire se od kružnog toka na Starom aerodromu na sjever do Mojkovačke ulice, sa jednim krakom južno od Dječjeg vrtića, ukupne dužine oko 250 m.
- **Ulica Šuke Čirgić**, prostire se paralelno sa Ulicom Ćazima Lekića, istočno od nje i slijepo završava u naselju. Dužina ulice je 400 m.

10) NA PODRUČJU MJESNE ZAJEDNICE "TOLOŠI II":

- **Ulica Zuka Džumhura**, prostire se od Dalmatinske ulice na sjever do podnožja Malog brda, paralelno sa Ulicom Vladimira Popovića, u dužini od 200 m. Širina ulice je 4 m.
- **Ulica Steva Matovića**, prostire se od Dalmatinske ulice na sjever, do podnožja brda dužine 180 m. Planirana širina je 5 m.

11) NA PODRUČJU MJESNE ZAJEDNICE "ROGAMI":

- **Ulica Đorđija Popovića**, prostire se od regionalnog puta Podgorica - Danilovgrad prema jugozapadu u dužini od 157 m (prema Malom brdu), zatim skreće u pravcu zapada i u dužini od 258 m ide podnožjem Malog brda.
- **Ulica Janka Brajovića**, saobraćajnica koja započinje kod vijadukta u naselju Vraničke njive i prostire se u pravcu zapada sjeverozapada. Trasa joj prolazi kroz DUP "Vraničke njive" u dužini od 683 m.

12) NA PODRUČJU MJESNE ZAJEDNICE "DAJBABE":

- **Ulica Stojana Cerovića**, prostire se od Ulice Kolovrat na istok u dužini od oko 250 m.
- **Ulica Tanasija Pejatovića**, prostire se kao i Ulica Stojana Cerovića, južno od nje i istih je planskih karakteristika.
- **Ulica Petra Stojanovića**, prostire se od Ulice Kolovrat na sjeveroistok, presijeca Evropsku ulicu i ide do kraja zahvata plana u dužini od oko 400 m.
- **Ulica Arsa Mišurovića**, prostire se od Ulice Luke Dragišića na jug podnožjem brda Dajbabska gora, u dužini od oko 200 m.

13) NA PODRUČJU MJESNIH ZAJEDNICA "KRUŠEVAC" I "1. MAJ":

- **Bulevar knjaza Danila Petrovića** (sada Bulevar Cetinjski put), prostire se od kružnog toka kod Kapital plaze na jugozapad do kružnog toka na raskrsnici Cetinjskog i Nikšićkog puta tj. do Nikšićke ulice. Bulevar je urađen u svemu prema projektnoj dokumentaciji sa pratećom infrastrukturom, ukupne dužine cca 1200 m.

14) NA PODRUČJU MJESNIH ZAJEDNICA "TOLOŠI I " I "TOLOŠI II":

- **Ulica kapetana Đura Draškovića** (sada Ulica knjaza Danila), prostire se od Ulice dr Blaža Raičevića na sjeverozapad, pored Poljoprivrednog instituta do Ulice Partizanski put u dužini od 1000 m.

Član 2

O realizaciji ove odluke staraće se organ lokalne uprave nadležan za komunalne poslove.

Član 3

Obilježavanje i postavljanje tabli sa nazivima ulica i bulevara i tablica sa brojevima izvršiće se u roku od 90 dana od dana stupanja na snagu ove odluke.

Član 4

Ova odluka stupa na snagu danom objavljivanja u "Službenom listu Crne Gore - opštinski propisi".

Broj: 02-016/22-

Podgorica, _____ 2022. godine

SKUPŠTINA GLAVNOG GRADA - PODGORICE

**PREDSJEDNIK SKUPŠTINE,
dr Đorđe Suhih**

O b r a z l o ž e n j e

Pravni osnov za donošenje Odluke

Pravni osnov za donošenje Odluke sadržan je u članu 10 Zakona o teritorijalnoj organizaciji Crne Gore ("Službeni list Crne Gore", br. 54/11, 26/12, 27/13, 62/13, 12/14, 3/16, 31/17, 86/18, 3/20 i 92/22), kojim je propisano da naziv naselja, ulice i trga određuje skupština jedinice lokalne samouprave, uz prethodno pribavljeno mišljenje mjesnih zajednica na čijem području se nalazi naselje, ulica, odnosno trg i u članu 16 stav 1 Zakona o spomen-obilježjima ("Službeni list Crne Gore", br. 40/08, 40/11 i 2/17), kojim je propisano da Skupština opštine, u skladu sa Programom podizanja spomen-obilježja, uz prethodnu saglasnost nadležnog organa, donosi odluku o podizanju spomen obilježja.

Odredbama člana 54 stav 1 tačka 53 Statuta Glavnog grada ("Službeni list Crne Gore - opštinski propisi", br. 8/19 i 20/21) propisano je da Skupština Glavnog grada određuje nazive naselja, ulica i trgova.

Odlukom o obrazovanju radnih tijela Skupštine Glavnog grada - Podgorice ("Službeni list Crne Gore - opštinski propisi", broj 31/19) obrazovan je Savjet za davanje predloga naziva naselja, ulica i trgova, koji shodno članu 15 navedene odluke, predlaže Skupštini davanje ili promjenu naziva naselja, ulica i trgova na osnovu podataka o neimenovanim naseljima, ulicama i trgovima i njihovih urbanističkih karakteristika koje dobija od organa lokalne uprave nadležnog za poslove planiranja i uređenja prostora i na osnovu inicijativa građana, mjesnih zajednica i drugih zainteresovanih subjekata.

Članom 2 stav 2 Zakona o spomen - obilježjima ("Službeni list Crne Gore", br. 40/08, 40/11 i 2/17) je propisano da se nazivi javne ustanove, javnog preduzeća, naselja i javnog objekta (ulica, trg, put, park, česma i dr.) smatraju spomen - obilježjima, ako simbolizuju vrijednosti kojima se trajno obilježavaju značajni događaji, čuvaju uspomene na istaknute ličnosti, njeguju ljudski ideali i kulturno - istorijske tradicije i odaje počast borcima za slobodu, civilnim žrtvama rata i masovnim stradanjima ljudi.

Razlozi za donošenje Odluke

Razlozi za donošenje Odluke sadržani su u potrebi da realizaciju prostorno - planske dokumentacije na području Glavnog grada, prati određivanje naziva planski definisanih ulica.

U postupku utvrđivanja Predloga ove odluke, Savjet je, saglasno obavezi utvrđenoj članom 15 Odluke o obrazovanju radnih tijela Skupštine Glavnog grada - Podgorice, od Sekretarijata za planiranje prostora i održivi razvoj, pribavio urbanističke karakteristike o neimenovanim ulicama koje po postojećoj planskoj dokumentaciji ispunjavaju uslove za određivanje naziva i o ulicama kojima se mijenjaju nazivi, a nakon toga i mišljenja mjesnih zajednica na čijem se području nalaze ulice i bulevar kojima se određuju i mijenjaju nazivi.

Saglasno odredbi člana 15 stav 3 ove odluke, kojim je propisano da Savjet dostavlja nadležnom organu uprave Glavnog grada predloge za izradu Programa podizanja spomen - obilježja, Savjet je nadležnom Sekretarijatu za kulturu i sport Glavnog grada dostavio predloge za izradu Programa podizanja spomen - obilježja, aktima br. 02-030/19-2096 od 27. maja 2019. godine (za 35 ulica), 02-016/20-30 od 24. januara 2020. godine (za 1 ulicu), 02-016/21-232 od 30. marta 2021. godine (za 25 ulica), 02-016/21-505 od 7. maja 2021. godine (za 2 ulice) i 02-016/21- 1078 od 18. novembra 2021. godine (za 5 ulica).

Skupština Glavnog grada - Podgorice je, na sjednici održanoj 4. maja 2021. godine, donijela Zaključak o pokretanju Inicijative za promjenu naziva Bulevara Cetinjski put u Bulevar knjaza Danila Petrovića u Podgorici ("Službeni list Crne Gore - opštinski propisi", broj 14/21) i Zaključak o pokretanju Inicijative za promjenu naziva Ulice knjaza Danila u Ulicu kapetana Đura Draškovića u Podgorici ("Službeni list Crne Gore - opštinski propisi", broj 14/21), kojima je zadužila Sekretarijat za kulturu i sport Glavnog grada da u Program podizanja spomen-obilježja uvrsti i predloge Savjeta za davanje predloga naziva naselja, ulica i trgova Skupštine Glavnog grada da se Bulevaru Cetinjski put promijeni naziv u Bulevar knjaza Danila Petrovića i da se Ulici knjaza Danila promijeni naziv u Ulicu kapetana Đura Draškovića.

Skupština Glavnog grada - Podgorice je, na sjednici održanoj 28. jula 2022. godine, donijela Program podizanja spomen - obilježja ("Službeni list Crne Gore - opštinski propisi", broj 38/22), koji sadrži nazive ulica i bulevara sadržane u Predlogu ove odluke.

Shodno tome, Savjet za davanje predloga naziva naselja, ulica i trgova je, na XII sjednici, održanoj 9. septembra 2022. godine, utvrdio Predlog ove odluke, konstatujući da su pribavljena mišljenja mjesnih zajednica kojima je iskazana saglasnost sa predloženim nazivima ulica i bulevara, koje se nalaze na njihovom području, i to:

- Mjesna zajednica "Zabjelo" je dopisom broj 02-016/21-68 od 9. februara 2021. godine, dala saglasnost da se ulicama na području ove mjesne zajednice odrede nazivi: Vladimira Rolovića, Danila Jaukovića, Tahira Hadžimuhovića, Vladimira Raca Remikovića i Mirka Lučića.

- Mjesna zajednica "Ljubović" je dopisima br. 02-016/21-85 od 22. februara 2021. godine i 02-016/21-869/1 od 26. oktobra 2021. godine, dala saglasnost da se ulicama na području ove mjesne zajednice odrede nazivi Joksima Radovića i 9. maja.

- Mjesna zajednica "Masline" je dopisom broj 02-016/21-176 od 9. marta 2021. godine, dala saglasnost da se ulicama na području ove mjesne zajednice odrede nazivi: Pavla Miloševića, Alekse Ivanovića, Cvjetka Ivanovića i Omera Salagića.

- Mjesna zajednica "Proleter" je dopisom broj 02-016/21-135/1 od 8. marta 2021. godine, dala saglasnost da se ulicama na području ove mjesne zajednice odrede nazivi: Pavla Paše Vukovića, Vlada Ivanovića, Miloša Radosavovića i Đorđija Đona Gošovića.

- Mjesna zajednica "Zlatica" je dopisom broj 02-016/21-228 od 25. marta 2021. godine, dala saglasnost da se ulicama na području ove mjesne zajednice odrede nazivi: Radivoja Lole Đukića, Dejana Marovića, Dragoljuba Draška Dragovića, Mirka Markovića, vojvode Radonje Petrovića i Veljka Dragičevića, a dopisom broj 02-016/21-897 od 25. oktobra 2021. godine, dala je saglasnost za ulice Stojana Nikića i Bora Četkovića.

- Mjesna zajednica "Zagorič" je dopisom broj 02-030/19-128 od 11. februara 2019. godine, dala saglasnost da se ulici na području ove mjesne zajednice odredi naziv Boža Milačića.

- Mjesna zajednica "Kruševac" je dopisom broj 02-016/21-171 od 8. marta 2021. godine, dala saglasnost da se ulici na području ove mjesne zajednice odredi naziv Milovana Đilasa.

- Mjesna zajednica "Donja Gorica " je dopisom broj 02-030/19-413 od 11. aprila 2019. godine, dala saglasnost da se ulici na području ove mjesne zajednice odredi naziv Stanka Mugoše.

- Mjesna zajednica "Konik" je dopisom broj 02-030/19-352 od 29. marta 2019. godine, dala saglasnost da se ulicama na području ove mjesne zajednice odrede nazivi Ibrahima Peka Methadžovića i Šuke Čirgić.

- Mjesna zajednica "Tološi II" je dopisom broj 02-030/19-150 od 14. februara 2019. godine, dala saglasnost da se ulicama na području ove mjesne zajednice odrede nazivi Zuka Džumhura i Steva Matovića.

- Mjesna zajednica "Rogami" je dopisom broj 02-016/21-78 od 18. februara 2021. godine, dala saglasnost da se ulicama na području ove mjesne zajednice odrede nazivi Đordija Popovića i Janka Brajovića.

- Mjesna zajednica "Dajbabe" je dopisom broj 02-030/19-216 od 25. februara 2019. godine, dala saglasnost da se ulicama na području ove mjesne zajednice odrede nazivi Stojana Cerovića, Tanasija Pejatovića i Petra Stojanovića, a dopisom broj 02-030/19-2929 od 27. decembra 2019. godine, dala je saglasnost za ulicu Arsa Mišurovića.

- Mjesne zajednice "Kruševac" i "1. maj" su dopisima br. 02-016/21-78 i 02-016/21-59 od 18. februara i 3. marta 2021. godine, dale saglasnost da se Bulevaru Cetinjski put na području ovih mjesnih zajednica promijeni naziv u Bulevar knjaza Danila Petrovića.

- Mjesne zajednice "Tološi I" i "Tološi II" su dopisima br. 02-016/21-221 i 02-016/21-220 od 22. marta 2021. godine, dale saglasnost da se Ulici knjaza Danila, na području ovih mjesnih zajednica promijeni naziv u Ulicu kapetana Đura Draškovića.

* * *

Ulice za koje se ovom odlukom predlažu nazivi urađene su prema planskoj dokumentaciji, a bliže karakteristike su:

- ulica za koju se predlaže naziv - Ulica Vladimira Rolovića, asfaltirana je, ali nije urađena prateća infrastruktura. (1)

- ulica za koju se predlaže naziv - Ulica Danila Jaukovića, asfaltirana je, ali nije urađena prateća infrastruktura. (2)

- ulica za koju se predlaže naziv - Ulica Tahira Hadžimuhovića, asfaltirana je, ali nije urađena prateća infrastruktura. (3)

- ulica za koju se predlaže naziv - Ulica Vladimira Raca Remikovića, asfaltirana je, ali nije urađena prateća infrastruktura. (4)

- ulica za koju se predlaže naziv - Ulica Mirka Lučića, asfaltirana je, ali nije urađena prateća infrastruktura. (5)

- ulica za koju se predlaže naziv - Ulica Joksima Radovića, asfaltirana je i urađena u svemu prema planskoj dokumentaciji. (1)

- ulica za koju se predlaže naziv - Ulica Pavla Miloševića, asfaltirana je, ali nije urađena prateća infrastruktura. (1)

- ulica za koju se predlaže naziv - Ulica Alekse Ivanovića, asfaltirana je, ali nije urađena prateća infrastruktura. (13)

- ulica za koju se predlaže naziv - Ulica Cvjetka Ivanovića, asfaltirana je, ali nije urađena prateća infrastruktura. (14)
- ulica za koju se predlaže naziv - Ulica Omera Salagića, asfaltirana je, ali nije urađena prateća infrastruktura. (16)
- ulica za koju se predlaže naziv - Ulica Pavla Paše Vukovića, asfaltirana je, ali nije urađena prateća infrastruktura. (1)
- ulica za koju se predlaže naziv - Ulica Vlada Ivanovića, asfaltirana je, ali nije urađena prateća infrastruktura. (2)
- ulica za koju se predlaže naziv - Ulica Miloša Radosavovića, asfaltirana je, ali nije urađena prateća infrastruktura. (3)
- ulica za koju se predlaže naziv - Ulica Đorđija Đona Gošovića, asfaltirana je, ali nije urađena prateća infrastruktura. (4)
- ulica za koju se predlaže naziv - Ulica Stojana Nikića, asfaltirana je, ali nije urađena prateća infrastruktura. (5)
- ulica za koju se predlaže naziv - Ulica Radivoja Lole Đukića, asfaltirana je, ali nije urađena prateća infrastruktura. (6)
- ulica za koju se predlaže naziv - Ulica Dejana Marovića, asfaltirana je, ali nije urađena prateća infrastruktura. (7)
- ulica za koju se predlaže naziv - Ulica Dragoljuba Draška Dragovića, asfaltirana je, ali nije urađena prateća infrastruktura. (8)
- ulica za koju se predlaže naziv - Ulica Bora Četkovića asfaltirana je, ali nije urađena prateća infrastruktura. (9)
- ulica za koju se predlaže naziv - Ulica Mirka Markovića, asfaltirana je, ali nije urađena prateća infrastruktura. (10)
- ulica za koju se predlaže naziv - Ulica vojvode Radonje Petrovića , asfaltirana je, ali nije urađena prateća infrastruktura. (12)
- ulica za koju se predlaže naziv - Ulica Veljka Dragičevića, asfaltirana je, ali nije urađena prateća infrastruktura. (17)
- ulica za koju se predlaže naziv - Ulica Boža Milačića, trenutno je izvedeno oko 200 m. Izvedeni dio je asfaltiran, ali bez prateće infrastrukture. (18)
- ulica za koju se predlaže naziv - Ulica Milovana Đilasa, urađena je u svemu prema planskoj dokumentaciji i urađena je prateća infrastruktura. (1)
- ulica za koju se predlaže naziv - Ulica Stanka Mugoše, asfaltirana je, ali nije urađena prateća infrastruktura. (16)

- ulica za koju se predlaže naziv - Ulica Ibrahima Peka Methadžovića, asfaltirana je, ali nije urađena prateća infrastruktura. (1)
- ulica za koju se predlaže naziv - Ulica Šuke Čirgić, dijelom je asfaltirana, a dijelom je makadam. (2)
- ulica za koju se predlaže naziv - Ulica Zuka Džumhura, širina ulice je 4 m, asfaltirana je, ali bez prateće infrastrukture. (3)
- ulica za koju se predlaže naziv - Ulica Steva Matovića, planirana širina je 5 m, sa jednostranim trotoarskim površinama. Asfaltirana je, ali bez trotoarskih površina i prateće infrastrukture. (8)
- ulica za koju se predlaže naziv - Ulica Stojana Cerovića, asfaltirana je, ali bez prateće infrastrukture. (3)
- ulica za koju se predlaže naziv - Ulica Tanasija Pejatovića, asfaltirana je, ali bez prateće infrastrukture. (4)
- ulica za koju se predlaže naziv - Ulica Petra Stojanovića, asfaltirana je, ali bez planiranih trotoarskih površina. (6)
- ulica za koju se predlaže naziv - Ulica Arsa Mišurovića, asfaltirana je, ali bez prateće infrastrukture. (9)
- bulevar za koji se predlaže naziv - Bulevar knjaza Danila Petrovića razdvaja planske dokumente: DUP "Univerzitetski centar", DUP "Zona centralne djelatnosti - Cetinjski put", DUP "Duvanski kombinat", UP "Marko Radović", DUP "Radoje Dakić" i DUP "Naselje 1. maj".
- ulica za koju se predlaže naziv - Ulica kapetana Đura Draškovića, nalazi se u zahvatu DUP-a "Tološi 2".

* * *

Obrazloženje konkretnih rješenja

➤ *Odredbom člana 1 tačka 1 alineja 1 Predloga odluke, predlaže se da se na području Mjesne zajednice "Zabjelo", ulici koja se prostire od Ulice Iva Vizina pored fudbalskog terena Titex na zapad do kraja zahvata DUP-a "Titex", dužina ulice je 250 m, odredi naziv Ulica Vladimira Rolovića.*

VLADIMIR ROLOVIĆ (1916-1971), učesnik NOB-a, društveno-politički radnik SFRJ i SR Crne Gore, ambasador, general-major JNA i narodni heroj.

Rođen je 21. maja 1916. godine u selu Brčeli, kod Bara. Osnovnu školu je završio u rodnom kraju. Nastavio je školovanje u barskoj, pečkoj i cetinjskoj gimnaziji. Poslije završetka gimnazije, upisao se na Pravni fakultet, u Beogradu.

Još kao đak cetinjske gimnazije opredijelio se za radnički pokret i vrlo aktivno učestvovao u svim akcijama omladine u gimnaziji, zanatskom i sportskom društvu "Lovćen". Član SKOJ-a postao je 1935. godine, a početkom 1936. godine i član KPJ. Do aprila 1941. godine obavljao je razne odgovorne partijske dužnosti. Najprije je radio u tehnicu Mjesnog komiteta KPJ za Beograd i Pokrajinskog komiteta KPJ za Srbiju, a zatim je upućen na politički rad u Crnu Goru, gdje je neko vrijeme rukovodio sreskim komitetom SKOJ-a, a zatim je postao sekretar Sreskog komiteta KPJ za Bar. Godine 1940. izabran je u Pokrajinski komitet KPJ za Crnu Goru. Zbog revolucionarnog rada, hapšen je 1935. godine na Cetinju i 1938. godine u Beogradu. Nakon Aprilskog rata vratio se u rodno mjesto i odmah se aktivno uključio u pripreme za ustanak. Učesnik je Trinaestojulskog ustanka, kao jedan od vođa ustaničke grupe Crnogorskog primorja, koja je već u prvim danim uništila sve karabinjerske stanice od Bara do Budve. Decembra 1941. godine, kao borac Lovćenskog bataljona, učestvovao je u napadu na Pljevlja. Kada je formirana Prva proleterska udarna brigada, postavljen je na dužnost političkog komesara Prve čete Prvog (crnogorskog) bataljona. Učestvovao je u mnogim borbama na Okruglici, Žepi, Igmanu, Ulogu, u Župi, kod Kalinovika, na Sinjajevini. Posebno se istakao u napadima na Konjic i Livno, 1942. godine, kao i u borbama tokom Četvrte neprijateljske ofanzive. Bio je rukovodilac Politodjela Prve dalmatinske, zatim i Petnaeste majevičke brigade i Sedamnaeste istočnobosanske divizije. Na dužnost političkog komesara 38. istočnobosanske divizije imenovan je 1944. godine. Nakon završetka Drugog svjetskog rata, 1945. godine, upućen je na rad u Odjeljenje za zaštitu naroda Jugoslavije (OZNA), gdje je obavljao dužnosti načelnika Odjeljenja i imao značajnu ulogu u uništenju zaostalih kvislinških grupacija. Bio je član Vlade Narodne Republike Crne Gore, pomoćnik saveznog ministra za inostrane poslove, član Gradskog komiteta Saveza komunista Beograda, ambasador SFRJ u Norveškoj, Japanu i Švedskoj. U više saziva je biran za narodnog poslanika Skupštine Crne Gore i bio je član Centralnog komiteta Saveza komunista Crne Gore. U Stokholmu je, na dužnosti ambasadora, 7. aprila 1971. godine, smrtno ranjen od grupe hrvatskih ekstremista iz organizacije Hrvatski narodni otpor (HNO) koja je provalila u ambasadu SFRJ. Umro je 15. aprila iste godine od posljedica ranjavanja. Imao je čin rezervnog general-majora JNA. Nosilac je Partizanske spomenice 1941. i drugih jugoslovenskih i stranih odlikovanja. Predsjednik SFRJ Josip Broz Tito odlikovao ga je Ordenom narodnog heroja, dva dana poslije ranjavanja, 9. aprila. 1971. godine. Rolović je sahranjen 17. aprila 1971. godine, u Aleji zaslužnih građana na Novom groblju u Beogradu.

➤ *Odredbom člana 1 tačka 1 alineja 2 Predloga odluke, predlaže se da se na području Mjesne zajednice "Zabjelo", ulici koja se prostire od Ulice 8. marta na jug do Ulice Vladimira Rolovića, dužina ulice je 250 m, odredi naziv Ulica Danila Jaukovića.*

DANILO JAUKOVIĆ (1918-1977), historičar, učesnik NOB-a, general-potpukovnik JNA i narodni heroj.

Rođen je 19. decembra 1918. godine u selu Bukovica kraj Šavnika. Gimnaziju je završio u Pljevljima i Nikšiću. Kao srednjoškolac opredijelio se za revolucionarni radnički pokret. U Beogradu je studirao na Pravnom fakultetu i bio aktivista u naprednom studentskom pokretu. Magistrirao je na Filozofskom fakultetu Beogradskog univerziteta, grupa – istorija, 1965. godine. Član SKOJ-a postao je 1937. godine, a član KPJ 1940. godine. Do rata je bio sekretar Sreskog komiteta u Sjenici i član SK u Pljevljima. Bio je jedan od organizatora ustanka u pljevaljskom srezu. Kad su pred napad na Pljevlja, 1. decembra 1941. godine, traženi dobrovoljci bombaši, iako je imao drugi zadatak, odmah se javio i predvodio bombaše na italijanske bunkere. Iako je bio ranjen, nastavio je borbu. Juna 1942, bio je postavljen za političkog komesara Petog bataljona Treće proleterske brigade. Maja 1943. godine, u vrijeme neprijateljske ofanzive na Sutjesci, teško je ranjen. Pokosio ga je po nogama rafal iz puškomitraljeza i zadao mu pet teških rana na obje noge, zbog čega je bio smješten u bataljon teških ranjenika u Centralnoj bolnici NOVJ. Kada je 21. avgusta 1944. godine formirana Peta sandžačka udarna brigada, postavljen je za njenog komandanta. U noći 19. septembra 1944. godine, Peta sandžačka brigada izvršila je napad na Prijepolje. U ovim borbama teško je ranjen. Nakon punih 14 dana je došao svijesti. Rat je preživio sa četrnaest rana. Poslije rata se nalazio na odgovornim dužnostima u JNA, a neprekidno je bio i aktivni društveno-politički radnik. Objavio je veći broj naučnih i publicističkih radova iz istorije NOR-a i vojne teorije. Sarađivao je u "Vojnoistorijskom glasniku" (1958-1961) i u monografijama *Prilog u krvi* (1969) i *Treća proleterska sandžačka brigada* (1987). Bio je član Centralnog komiteta SK Crne Gore, delegat u Saveznom vijeću Skupštine SFRJ i član Glavnog odbora Saveza rezervnih vojnih starješina Jugoslavije. Dva puta je bio član konferencije organizacije SKJ u JNA. U JNA je obavljao dužnosti komesara divizije, komandanta vojne škole i komandanta Vojnog područja Titograd. Imao je čin general-potpukovnika JNA. Iznemada je preminuo 9. jula 1977. godine, u 59. godini, prilikom planinarenja na Žabljaku. Nosilac je Partizanske spomenice 1941. i mnogih jugoslovenskih odlikovanja. Ordenom narodnog heroja odlikovan je 13. marta 1945. godine. Jedan je od 12 narodnih heroja koji su za života proglašeni narodnim herojima.

➤ *Odredbom člana 1 tačka 1 alineja 3 Predloga odluke, predlaže se da se na području Mjesne zajednice "Zabjelo", ulici koja se prostire od Ulice 8. marta na jug i jugoistok i slijepo završava u naselju, dužina ulice je 150 m, odredi naziv Ulica Tahira Hadžimuhovića.*

TAHIR HADŽIMUHOVIĆ (1908-1967), revolucionar, nosilac jugoslovenske i albanske spomenice.

Rođen je u Podgorici. Između dva rata pripadao je revolucionarnom pokretu i učestvovao u gotovo svim akcijama koje su organizovali gradska KPJ i SKOJ. Bio je tih i skroman, oličenje čovjeka i ratnika sa najljepšim vrlinama. U periodu ilegalne borbe KPJ bio je vrlo povjerljiva ličnost najistaknutijim partijskim rukovodiocima u Crnoj Gori. Učestvovao je u svim akcijama koje je partija u to vrijeme organizovala, brinuo se o pomoći za uhapšene drugove od podgoričkog do sremskomitrovačkog zatvora. Nikakve prijetnje policije nijesu ga mogle skrenuti sa puta koji je još 1926. godine izabrao. Stojčki je izdržao sva hapšenja, premlaćivanja i šikaniranja. Trnovit put koji je prošao kao dijete siromašne radničke porodice, iako slabog zdravlja, nastavio se u oslobodilačkoj borbi protiv fašizma i svih neprijatelja naše zemlje i naših naroda. Odan i vjeran idealima KPJ učestvovao je u prvim oružanim borbama u julu 1941. godine. Pušku nije ispuštao iz svojih ruku sve do konačnog oslobođenja zemlje. Kao borac Zetskog partizanskog odreda i VII udarne brigade pokazao je primjernu hrabrost i nesebičnu privrženost ne samo oslobodilačkom pokretu nego i svakom drugu - borcu. Takođe, kao vrlo povjerljiva ličnost pri Pokrajinskom komitetu KPJ za Crnu Goru, Tašo je bio veoma poznat i u rukovodstvu albanske oslobodilačke vojske. Preko njega je održavana veza između crnogorskih i albanskih jedinica i partijskih rukovodstava. Zato se i nije čuditi da mu je dodijeljena spomenica Albanskog oslobodilačkog pokreta. Pored Partizanske spomenice 1941, Tahir je nosilac više odlikovanja: Ordena bratstva i jedinstva, Ordena zasluga za narod i Ordena za hrabrost. Umro je 1967. godine.

➤ *Odredbom člana 1 tačka 1 alineja 4 Predloga odluke, predlaže se da se na području Mjesne zajednice "Zabjelo", ulici koja se prostire od Ulice 8. marta na jugoistok do Ulice Vladimira Rolovića, dužina ulice je 300 m, odredi naziv Ulica Vladimira Raca Remikovića.*

VLADIMIR RACO REMIKOVIĆ (1920-1999), istaknuti društveno-politički i sportski radnik, učesnik NOB-a.

Rođen je u Tološima, u Podgorici. Član KPJ i član Opštinskog komiteta SKOJ-a u Lješkopolju od 1940. godine. Nosilac je Partizanske spomenice 1941. godine. Odlikovan je: Ordenom za hrabrost, Ordenom bratstva i jedinstva sa srebrnim vijencem, Ordenom zasluge za narod III reda, Ordenom rada sa srebrnim vijencem. Penzionisan je na mjestu sekretara Statutarne komisije Opštinskog komiteta u Titogradu. Ogromnu energiju unio je i u titogradsku košarku. Bio je prvi operativac košarkaša *Budućnosti* u sezoni kada su prvi put izborili plasman u Prvoj jugoslovenskoj ligi, 1980. godine. Nakon toga je radio u ženskom košarkaškom klubu "Budućnost". Dobitnik je plakete FSCG, kao zaslužni fudbalski radnik Crne Gore i plakete KSCG. Posljednje godine svog života proveo je u Fudbalskom klubu "Crvena stijena" - Tološi. Umro je u Podgorici.

➤ *Odredbom člana 1 tačka 1 alineja 5 Predloga odluke, predlaže se da se na području Mjesne zajednice "Zabjelo", ulici koja se prostire od Ulice 8. marta na jugoistok i slijepo završava u naselju, dužina ulice je 200 m, odredi naziv Ulica Mirka Lučića.*

MIRKO LUČIĆ (1918-1943), učesnik NOB-a i narodni heroj.

Rođen je u selu Kupinovo, kod Danilovgrada. Osnovnu školu završio je u Manastiru Ostrog. Od petnaeste godine je radio kao građevinski radnik i kao nadničar u Ostrogu. Član Saveza komunističke omladine Jugoslavije postao je u prvoj polovini 1940. godine. Tokom Aprilskog rata bio je u 48. artiljerijskom puku, koji je vodio borbe u Albaniji, gdje je bio teško ranjen u glavu, nakon čega je liječen na Cetinju. Učesnik je Narodnooslobodilačke borbe od 1941. godine. U Trinaestojulskom ustanku učestvovao je u zauzimanju karabinjersko-žandarmerijske stanice u Ostrogu i u borbama za oslobođenje Danilovgrada i Bralenovice, na Veljem brdu i u Javorovom Dolu. Učestvovao je u Bici za Pljevlja, 1. decembra 1941. godine, kao bombaš na Malom Bogiševcu. Mitraljeski rafal mu je tokom borbe gotovo odsjekao lijevu nogu, a desnu slomio. Italijani su ga zarobili i prenijeli na liječenje u pljevaljsku bolnicu. Desna noga mu je bila amputirana. Krajem januara 1942. godine, partijsko rukovodstvo u Žabljaku ga je zamijenilo za jednog zarobljenog italijanskog oficira. Odmah poslije toga bio je primljen za člana Komunističke partije Jugoslavije. Od tada pa sve do Bitke na Sutjesci bio je vojni i partijski rukovodilac pri Centralnoj bolnici NOVJ. Kao komandant jednog bolničkog ešalona za vrijeme Bitke na Neretvi prešao je Neretvu, Prenj i Hercegovinu. Poslije Bitke na Sutjesci uspio je sa grupom boraca da se probije do Crne Gore. U selu Dobruš na Pješivcima uhvatili su ga četnici i predali Njemcima. U nikšićkom zatvoru ostao je sve do septembra 1943. godine, kada je prebačen u podgorički zatvor. Njemci su ga krajem decembra iste godine strijeljali zajedno sa većom grupom partizana i njihovih simpatizera. Ukazom Prezidijuma Narodne skupštine Federativne Narodne Republike Jugoslavije, 10. jula 1952. godine, proglašen je za narodnog heroja.

➤ *Odredbom člana 1 tačka 2 alineja 1 Predloga odluke, predlaže se da se na području Mjesne zajednice "Ljubović", ulici koja se prostire od Ulice vojvode Ilije Plamenca južno od Gradskog groblja "Čepurci" do ulice koja ide podnožjem brda Ljubović, dužina ulice je 400 m, odredi naziv Ulica Joksima Radovića.*

IOKSIM RADOVIĆ (1886-1973), učesnik balkanskih ratova, Prvog svjetskog rata i NOB-a, vijećnik AVNOJ-a, potpredsjednik Prezidijuma Ustavotvorne skupštine i Narodne skupštine NR Crne Gore.

Rođen je u selu Martinići, u Danilovgradu. Završio je osnovnu školu, a potom, sa dozvolom knjaza Nikole, postaje pitomac vojne škole na Cetinju. Završava podoficirsku i oficirsku školu. Učesnik je Prvog i Drugog balkanskog rata, gdje dobija čin potporučnika, a potom poručnika. Učestvuje i u Prvom svjetskom

ratu, da bi, nakon kapitulacije, juna 1916. godine, bio interniran u Mađarsku i zatvoren do kapitulacije Austrije. Neposredno po izlasku iz zatvora, biva uhapšen zbog neslaganja sa odlukama srpskih vlasti. U zatvoru ostaje 29 mjeseci, u uslovima, kako sam piše, strašne gladi i najtežeg terora. Godine 1936. izabran je, između pet kandidata, ubjedljivo, za predsjednika opštine Jelenak, jedne od najvećih u Zetskoj banovini. Sa dolaskom Italijana na Cetinje, 1941. godine, podnosi ostavku i povezuje se sa pripadnicima Komunističke partije. Na sastanku zeleniša, 27. maja 1941. godine, vidjevši o čemu se radi, kaže: "Ovdje meni nije mjesto" i napušta skup, a sa njim i Vaso Dožić. Priključuje se ustanicima, učestvuje u borbama (Spuz, Bralenovica, Velje brdo), biva uhvaćen od Italijana i zatvoren 13 mjeseci. Marta 1943. godine, kad je ponovo formiran Zetski odred, postavljen je za zamjenika komandanta. Učestvuje u borbama na Sutjesci. Nakon pada Italije ponovo se obnavlja Zetski odred, čiji je komandant Vojo Todorović, a Joksims njegov zamjenik. Septembra 1943. godine uz prisustvo Radoja Dakića Brka, postaje član partije. Potom, u oslobođenom Kolašinu na Skupštini biran je za vijećnika AVNOJ-a. Kao najstariji vijećnik iz Crne Gore, učestvuje u zasijedanju u Jajcu. Od Maršala Tita lično dobija čin pukovnika, a istovremeno mu stiže i vijest da mu je poginuo sin jedinac. Januara 1944. godine, na Skupštini u Kolašinu, postaje komandant II vojnog područja. Nakon rata biva izabran za potpredsjednika Predsjedništva narodne skupštine Narodne Republike Crne Gore, potom za potpredsjednika Prezidijuma Ustavotvorne skupštine NR Crne Gore i u tom svojstvu bio je potpisnik prvog Ustava Crne Gore, 31. decembra 1946. godine. Prilikom konstituisanja redovne Skupštine NR Crne Gore, takođe biva biran za potpredsjednika i na toj poziciji ostaje do penzionisanja, 1953. godine. Bio je član Glavnog odbora SSRN-a, Crvenog krsta, RVI-a za Jugoslaviju i Crnu Goru, te penzionera Jugoslavije i Crne Gore i član Odbora za podizanje Mauzoleja na Lovćenu. Od rane mladosti imao je naglašeno interesovanje za narodnu mudrost i živio je u najljepšim vidovima crnogorske tradicije, prenosio na sagovornike i u svom djelu sačuvao za mlađe generacije. Zbirka narodnih poslovice, izreka, kletvi i blagoslova objavljena je 1962. godine, i kasnije, nova, bogatija, pod nazivom "Dobra nema đe nema ljudi". Umro je 1973. godine. Opraštajući se od Joksima, Veselin R. Đuranović, između ostalog, rekao je: "Bio je čovjek od istine, krasilo ga je osjećanje mjere u svim prilikama. U njegovoj ličnosti ostvaruju se narodna mudrost i zahtjev - U dobru se ne ponesi, a u zlu se ne ponizi."

➤ *Odredbom člana 1 tačka 2 alineja 2 Predloga odluke, predlaže se da se na području Mjesne zajednice "Ljubović", ulici koja je locirana u podnožju brda Ljubović, koje okružuje s južne i jugozapadne strane, ulica povezuje Ulicu Radosava Burića i ulicu koja je izgrađena uz zid groblja Čepurci, dužina saobraćajnice je oko 730 m, odredi naziv Ulica 9. maja.*

9. MAJ - Dan pobjede nad fašizmom i Dan Evrope

Dan pobjede nad fašizmom je dan kada je nacistička Njemačka potpisala kapitulaciju u Drugom svjetskom ratu, najkrvavijem sukobu u u istoriji čovječanstva, u kojem je stradalo oko 60 miliona ljudi, a Crna Gora izgubila 10 % svog stanovništva.

Devetog maja 1945. godine, sovjetski maršal Georgij Žukov ratifikovao je ispred Saveznika sporazum o njemačkoj kapitulaciji, koji je dan ranije u ime Trećeg rajha potpisao njemački feldmaršal Vilhelm Kajtel. U ime zapadnih saveznika potpisao ga je britanski vazduhoplovni general Artur Teder.

Počev od tada, ovaj dan se svečano obilježava u velikom broju zemalja svijeta. Najveća parada održava se svake godine u Moskvi, sa velikim mimohodom više rodova vojske i preleta avijacije.

Dan Evrope – 9. maj 1950. godine, Robert Šuman je predstavio svoj prijedlog kreiranja organizovane Evrope. Ovaj prijedlog, poznatiji kao „Šumanova deklaracija“ (Schuman declaration), smatra se početkom stvaranja onoga što je danas poznato kao Evropska unija, jer je uvod u Montansku uniju.

Danas, deveti maj je postao evropski simbol (Dan Evrope), koji zajedno sa himnom i zastavom, identifikuje politički entitet Evropske unije. Na savjetu Evropske unije, u Milanu 1985. godine, donešena je odluka da se 9. maj svake godine obilježava.

➤ *Odredbom člana 1 tačka 3 alineja 1 Predloga odluke, predlaže se da se na području Mjesne zajednice "Masline", ulici koja se prostire od od Ulice Valtazara Bogišića na sjeverozapad i zapad do Ulice Đulje Jovanova u dužini od 250 m, odredi naziv Ulica Pavla Miloševića.*

PAVLE MILOŠEVIĆ (1950-2000), alpinista, ultramaratonac, letač i instruktor paraglajdinga.

Rođen je u Lopatama, Lijeva Rijeka. Osnovnu školu je završio u Lijevoj Rijeci, a srednju i Elektrotehnički fakultet u Podgorici. Nakon fakulteta jedno vrijeme je radio u tadašnjem Titogradu. Radio je kao profesor u stručnoj srednjoj školi u Mladenovcu i u Beogradu, bio zaposlen u Željezari *Smederevo* i najzad u JAT-u. U dijelu elektroenergetike bio je uključen u problematiku cijelog JAT-ovog kompleksa na beogradskom aerodromu.

Svoju sklonost ka sportu i ljubav prema planini, Pavle je ispoljio u najranijem djetinjstvu. Sa samo šest godina uspio je da se uz oca Panta popne do Komova. U mnogo kompleksnijim i rizičnijim disciplinama oprobao se već u drugom razredu srednje škole. Radio je i živio u Beogradu, ali se uvijek vraćao svojoj postojbini Crnoj Gori, njenim planinama, Prokletijama, Durmitoru, Sinjajevini, posebno Komovima i Kučkim planinama. Za svog života dao je značajan doprinos razvoju crnogorskog planinarskog turizma. Intenzivno se bavio povezanim sportovima, pa je postao poznat kao vrhunski alpinista,

ultramaratonac, letač i instruktor paraglajdinga. Paraglajderom se često spuštao na Verušu, kako bi obradovao djecu u Odmaralištu i u Lijevoj Rijeci i upoznavao ih sa ovim sportom.

Godine 1987. kao član Planinarskog društva „Čelik“ iz Smedereva osvojio je Olimp. Ovo ga je osokolilo i krenuo je u osvajanje zahtjevnih vrhova. Najprije je osvojio svih 17 najviših jugoslovenskih vrhova, između ostalog, Triglav je osvojio tri puta. Osvojio je najveći vrh Afrike - Kilimandžaro (1990. g), najviši vrh Južne Amerike i ujedno najviši vrh izvan azijskog kontinenta - Akonkagvu u Andima (1991. g), najviši vrh Alpa i Zapadne Evrope - Mon Blan (1992. g), kao i Annapurna 4, vrh na Himalajima visine 7525 m. Pavlov konačni cilj bio je osvajanje Mont Everesta. Nažalost, u završnici međunarodne ekspedicije ugasio se njegov život, prilikom uspona na zahtjevni himalajski vrh Čo Oja, koji je bio usputna stanica do tog cilja. Njegovo tijelo ostalo je u ledniku, na 5700 metara nadmorske visine.

Po planinarskom običaju, članovi poljske i američke ekspedicije, sahranili su ga istog dana na ivici glečera, a na stijeni iznad njegovog ledenog groba, kolege su upisale njegovo ime, godinu rođenja i datum smrti. Tako je jedan od najboljih crnogorskih alpinista zbog visokih troškova prenošenja i komplikovane međunarodne procedure ostao u himalajskom glečeru.

Pavle Milošević bio je u posljednjoj deceniji prošlog vijeka jedan od naistaknutijih ličnosti u planinarskom i alpinističkom sportu na prostoru ondašnje Jugoslavije. Prisustvo u medijima kao učesnika alpinističkih ekspedicija u ondašnjoj zajedničkoj državi učinili su ga, u to vrijeme, najuspješnijim promoterom kako alpinizma i planinarstva, tako i crnogorskih planina. Svojim sportskim rezultatima, kao i svojim ljudskim kvalitetima služio je kao uzor i primjer mnogim mlađim sportistima. Bio je veliki dobrotvor i humanista, dobrovoljni davalac krvi (49 puta dao krv), a nesebično je pomagao djecu bez roditeljskog staranja. Njegova otvorena komunikativnost, druželjubivost, neposrednost i iskrenost omogućili su mu da stekne veliki broj prijatelja, kako u zemlji, tako i u inostranstvu. Bio je pravi, iskreni i uspješni zagovornik planinarstva kao kolektivnog sporta i zdravog načina života.

Na godišnjicu njegove smrti, na samom vrhu Ljevorečkog Koma, postavljeno je spomen-obilježje i iste godine je ustanovljen Memorijal Vasojevićkog Koma "Vera Vincek - Pavle Milošević" (prvobitno "Memorijal Pavla Miloševića"), koji se održava prve nedjelje u avgustu mjesecu. Ovaj memorijal je, 2019. godine, okupio rekordan broj, 1000 planinara iz Crne Gore, zemalja regiona i Evrope.

Pavlove uspjehe u sportu pratili su mnogi štampani i elektronski mediji. Zastupljen je u knjizi Milene Tomović *Ptice sklanjajte se* (Sjećanje na mog brata Pavla - Dragana Miloševića), u izdanju Republičkog sekretarijata za sport Crne Gore, Podgorica, 2002, kao i u monografiji (autor projekta dr Dušan Bjelica) *Ko je ko u crnogorskom sportu*, u izdanju Crnogorske sportske akademije, Podgorica, 2005.

➤ *Odredbom člana 1 tačka 3 alineja 2 Predloga odluke, predlaže se da se na području Mjesne zajednice "Masline", ulici koja se prostire od Ulice generala Sava Orovića na sjever do Ulice Veljka Dragičevića, u dužini od oko 450 m, odredi naziv Ulica Alekse Ivanovića.*

ALEKSA IVANOVIĆ (1888-1940), horovođa, dirigent i muzički pedagog.

Rođen je na Cetinju. Završio je studije na Konzervatorijumu u Pragu, 1911. godine i pripada drugoj generaciji naših muzičara školovanih u Pragu. Bio je nastavnik Cetinjske gimnazije, horovođa Prvog crkvenog pjevačkog društva "Njogoš", horovođa društva "Branko" u Podgorici, upravnik i nastavnik muzičke škole pri KUD-u "Branko". U društvu su postojali muški hor, mješoviti hor, tamburaški orkestar, salonski gudački orkestar, dramska sekcija i Niža muzička škola. Društvo je priređivalo samostalne koncerte i zauzimalo vidno mjesto u vokalnoj muzici u Crnoj Gori. Prvi dirigent muškoga hora bio je Ilija Zlatičanin, a od 1921. godine dirigent hora postaje Aleksa Ivanović. Kasnije je preuzeo i tamburaški orkestar, koji je povremeno pratio i muški hor. Aleksa Ivanović je, 1931. godine, u Podgorici formirao mali Simfonijski orkestar koji je djelovao do Drugog svjetskog rata, a njegova uloga je značajna u izvođenju muzičko-scenskih djela (komada s pjevanjem, muzičkih bajki, vodvilja, opereta), osim horske muzike u to doba najpopularnijih formi muzičkog izraza. Društvo je priređivalo koncerte sa cjelovečernjim programima širom Crne Gore, a povremeno su gostovali i van Crne Gore. Društvo je 1937. godine osnovalo Nižu muzičku školu, koja je radila sve do 1941. godine pod upravom njenog tvorca Alekse Ivanovića. U periodu svog postojanja društvo "Branko" imalo je 99 članova. Kada je izbio oružani ustanak protiv okupatora, 1941. godine, veliki broj članova društva je pjesmu, glumu i muzičke instrumente zamijenio puškom. Jedni su rat preživjeli i nastavili sa kulturno-umjetničkim radom i životom u porušenoj Podgorici, zatim i u Titogradu, a drugi su svoje živote ostavili na ratištima širom naše zemlje. Aleksa Ivanović je ime koje se između dva rata svuda pominje među zapaženim učesnicima i stvaraocima kulturno-umjetničkog života Podgorice.

U biografiji Alekse Ivanović, objavljenoj u Srpskom biografskom rečniku, IV tom, koji je izdala Matica srpska iz Novog Sada, 2009, Milica Gajić (muzikolog, autor jedinice), između ostalog navodi da je Ivanović komponovao za djecu i orkestarsku muziku (Fantazija za gudače). Takođe, navodi i literaturu: Đoko Pejović, Prosvjetni i kulturni rad u Crnoj Gori 1918-1941, Titograd, 1982, 182, 191, 195; Leksikon jugoslovenske muzike, Zagreb, 1984, 369; Cetinje 1482-1982, Podgorica, Cetinje 1994, 422.

Svojom višestrukom muzičkom djelatnošću, Ivanović je doprinio razvoju muzičkog života u Podgorici i zaslužan je za razvitak i uspon muzičkog školstva u Crnoj Gori između dva svjetska rata. Podaci o njemu nalaze se u mnogim publikacijama i tekstovima koje su pisali muzikolozi o istoriji muzike na ovim

prostorima, kao i u školskim udžbenicima. Povodom 80 godina od njegove smrti, objavljen je prigodan tekst u Pobjedi, od 6. aprila 2020. godine. Umro je u Podgorici.

➤ *Odredbom člana 1 tačka 3 alineja 3 Predloga odluke, predlaže se da se na području Mjesne zajednice "Masline", ulici koja se prostire od Ulice generala Sava Orovića na sjever do Ulice Mirka Markovića, u dužini od oko 400 m, odredi naziv Ulica Cvjetka Ivanovića.*

CVJETKO IVANOVIĆ (1929-1994), dirigent i kompozitor.

Rođen je u Podgorici, u porodici poznatog horovođe, dirigenta i muzičkog pedagoga Alekse Ivanovića. Muziku je učio na Cetinju i u Podgorici, a studirao je na Muzičkoj akademiji u Beogradu, gdje je diplomirao 1955. godine. Poslije završenih studija usavršavao se na poznatim muzičkim akademijama "Mocarteum" u Salzburgu i "Santa Cecilia" u Rimu. Po povratku u rodni grad prvu profesionalnu praksu i afirmaciju, a ujedno i afirmaciju crnogorske muzike, veže za hor "Stanko Dragojević", uređivanje muzičkog programa radija, kao i osnivanje i dirigovanje simfonijskim orkestrom Radio Titograda. Simfonijski orkestar, koji je reorganizovan 1959. godine, imao je veliki značaj za crnogorsku muzičku kulturu i njen dalji razvoj i postizao je velike uspjehe u Crnoj Gori i van nje, izvodeći djela poznatih svjetskih kompozitora, kao i djela domaćih autora. Hor "Stanko Dragojević" gostovao je u Italiji, Čehoslovačkoj, Poljskoj, Rumuniji, Francuskoj, Engleskoj itd. Najznačajnije međunarodne nagrade osvojio je u Žizoru (Francuska) drugo mjesto i u Midelsbrou (Engleska) treće mjesto. Beogradski muzički časopis "Pro musica" 1970. godine bilježi: "Kada se zna da su članovi žirija bili najistaknutiji britanski, kao i stručnjaci za horsko pjevanje iz drugih zemalja i da je prvoplasirani hor osvojio 174 boda, samo tri više od hora "Stanko Dragojević", onda je sasvim izvesno da je na ovom takmičenju u Midelsbrou titogradski hor zabeležio jedan od svojih najvećih uspeha, značajan ne samo za njega, već i za naše horsko pevanje uopšte. Svakako da najveći udeo u uspesima hora ima njegov dirigent Cvjetko Ivanović, koji već petnaest godina radi sa ovim ansamblom".

Napisao je djela: "Andante", "Piacerevole za violinu i orkestar", "Dvije rapsodije", "Moto sinfonico", simfonijske poeme, svite i dr. Osnivač je i prvi predsjednik Udruženja kompozitora Crne Gore (1969-1972). Bavio se istraživanjem crnogorske muzičke baštine, obrađivao je narodne melodije. Bio je dopisni član Društva za nauku i umjetnost Crne Gore (kasnije CANU) 1973-1978. Dobitnik je Trinaestojulske nagrade Crne Gore (1959, 1967), čehoslovačkog odlikovanja "Smetanina medalja" (1975) i drugih priznanja. I pored mnogih dužnosti - urednika RTV programa, profesora, dirigenta hora i orkestra, kao i drugih organizacionih i strukovnih obaveza, Cvjetko je nalazio vremena za komponovanje, stvaralaštvo koje će trajno obilježiti jednu epohu i obogatiti našu

muzičku riznicu. Cvjetko je upamćen i kao osnivač Udruženja kompozitora Crne Gore 1969. godine. Bio je njegov prvi predsjednik, a od 1971. godine i predsjednik Saveza kompozitora Jugoslavije. U ovom periodu radio je na okupljanju mladih muzičkih stvaralaca, kao i na instrumentaciji – štampanju i izvođenju djela starijih crnogorskih kompozitora: Mirka Petrovića-Njegoša, Jelisavete Popović, Jovana Ivaniševića, Špira Ognjenovića i drugih. Bio je prisutan u svemu što se tokom više decenija njegovog aktivnog rada dešavalo u muzičkoj kulturi Crne Gore. Sa istim žarom je dirigovao i predavao muziku, branio strukovne interese kompozitora, kritikom uticao na muzički profil našeg grada i Crne Gore, okupljao amatere i razvijao im ljubav prema muzici, vodio računa o našem muzičkom nasljeđu, pa za takav obiman i uspješan rad dobija i odgovarajuća društvena priznanja i nagrade. Cvjetko je prvi crnogorski muzičar izabran za člana Društva za nauku i umjetnost, danas Crnogorske akademije nauka i umjetnosti.

➤ *Odredbom člana 1 tačka 3 alineja 4 Predloga odluke, predlaže se da se na području Mjesne zajednice "Masline", ulici koja se prostire od Ulice Vasa Bracanova (kao produžetak Ulice generala Sava Orovića) na istok do Ulice Iveze Vukova (put za Kuće) u dužini od oko 300 m, odredi naziv Ulica Omera Salagića.*

OMER SALAGIĆ (1915-1966), organizator i član prve partijske ćelije u Tuzima, koji je odlikovan Ordenom za hrabrost.

Rođen je u Podgorici. Osnovnu školu, nižu gimnaziju i maturu Trgovačke akademije je završio u Podgorici, u periodu od 1922. do 1934. godine. Po završetku srednje škole upisao je Ekonomsko-komercijalni fakultet u Zagrebu. Studije nije priveo kraju, jer je, zbog svog revolucionarnog političkog angažovanja, uhapšen i protjeran u svoje rodno mjesto. Ni u Podgorici nije bio miran. Kao ilegalac otkriven je i uhapšen. Pošto nije bilo dokaza, pušten je i svoju djelatnost je nastavio u Tuzima. Do Drugog svjetskog rata bio je predsjednik nadzornog odbora studentske zadruge "Samopomoć", knjižničar studentskog uduženja "Podgorica" i član "Svjetlosti - Zagreb". Tokom rata aktivno se borio u bataljonu Sjeverna Albanija, koji je pripadao Zetskom odredu. Obavljao je i funkciju pomoćnika komesara bataljona i komesara komande mjesta i imao čin poručnika. O Omeru Salagiću i njegovom radu pisano je u raznim publikacijama. U knjizi "Ilegala u Podgorici (Titograd) 1941-1945" (objavljenoj 1984. godine u Titogradu) navodi se da je Omer Salagić jedan od organizatora Prve antifašističke konferencije Muslimana u Skadru. U publikaciji "Podgorički srez u NOR-u, 1941-1945: zbornik radova" zapisano je: "Omer Salagić, partijski aktivista u Tuzima, organizator i član prve partijske ćelije u Tuzima formirane jula 1943. godine. Maja 1944. godine uhvaćen od albanskih kvislinga i upućen u skadarski zatvor. Bio je osuđen na smrt, ali su ga njegovi drugovi oslobodili na putu, prilikom sprovođenja na strijeljanje. Poslije toga, prebačen je u Tuzi, gdje je postavljen za komesara komande mjesta". U nedjeljniku *Monitor*, petak 9. avgust 1991. godine,

u članku Huseina Tuzovića "Muslimani u 13-julskom ustanku i NOR-u", piše: "Među poznatim komunistički partizanski eksponiranim porodicama bili su: Šarkići, Abdovići, Selhanovići, Salagići, Vodopići ... ". Odlikovan je Ordenom za hrabrost na osnovu Odluke Predsjedništva Antifašističkog vijeća narodnog oslobođenja Jugoslavije (br. 12873 od 11. VII 1945). Poslije Drugog svjetskog rata kao kadar je upućen na Cetinje, gdje je radio u Planskoj komisiji na mjestu zamjenika predsjednika. Radni vijek je nastavio u *Pobjedi*, a potom *Trgoprometu* na Cetinju. Jedan je od osnivača Agrokombinata "13. jul" u Podgorici, u kojem je radio do smrti. Umro je 1966. godine na Cetinju. Decembra mjeseca 1983. godine u Tuzima je postavljena spomen-ploča osnivačima prve partijske ćelije na području Tuzi i Malesije, koju su sačinjavali: Ziko Šarkić, Ibrahim Drešević i Omer Salagić.

➤ *Odredbom člana 1 tačka 4 alineja 1 Predloga odluke, predlaže se da se na području Mjesne zajednice "Proleter", ulici koja se prostire od Ulice Franca Rozmana na sjever, dužine 180 m i slijepo završava, odredi naziv Ulica Pavla Paše Vukovića.*

PAVLE PAŠA VUKOVIĆ (1911-1943), pravnik, revolucionar i učesnik NOB-a.

Pavle Vuković je rođen u selu Đurković, Piperi. Osnovnu školu je završio u rodnom mjestu, višu realnu gimnaziju u Podgorici, a Pravni fakultet u Beogradu. Za vrijeme studija upoznao je kolegu Milovana Đilasa, sa kojim je postao lični prijatelj i dijelio političke stavove. Zbog učešća u akcijama koje je Partija vodila, više puta je zatvaran u beogradskoj *Glavnjači*. Nakon završetka studija, izvjesno vrijeme je radio u Kumanovu, u Makedoniji. Početkom rata, vraća se u Crnu Goru, priključuje partizanskom pokretu i kao rezervni oficir aktivno učestvuje u pripremi ustanka. Učesnik je NOP-a od 13. jula 1941. godine. Bio je zadužen za politički rad u Piperima. Vrlo istaknuti agitator NOB-a. Zalagao se na obučavanju omladine u rukovanju oružjem. Poginuo je 30. novembra (1. decembra) 1943. godine na Kaznovici, u Piperima, kao zamjenik mjesta za Pipere, u borbi s Njemcima. Dobitnik je Spomenice partizanu borcu.

➤ *Odredbom člana 1 tačka 4 alineja 2 Predloga odluke, predlaže se da se na području Mjesne zajednice "Proleter", ulici koja se prostire od Orjenske ulice na istok u dužini od 200 m, odredi naziv Ulica Vlada Ivanovića.*

VLADO IVANOVIĆ (1930-1997), profesor fizičke kulture, pionir crnogorske atletike, sportista.

Rođen je u Podgorici, u mjestu Đulići. Jedan od najistaknutijih profesora fizičke kulture u Crnoj Gori, svestrani sportista i jugoslovenski rekorder u atletici, čovjek koji je proglašen za najboljeg crnogorskog sportistu u prvoj anketi "Pobjede", daleke 1954. godine. Punih 55 godina Vlado Ivanović, kao

aktivni sportista, a kasnije kao trener i pedagog, družio se sa sportom i ostavio neizbrisiv trag na razvoj ove djelatnosti ne samo u Podgorici, već i mnogo šire. Za sve što je uradio u sportu nagrađen je brojnim priznanjima i odlikovanjima. Prvi je unio olimpijski plamen 30. januara 1984. godine, u dvoranu "Morača".

Sportsku karijeru je započeo kao golman omladinske ekipe FK "Budućnost", ali se ubrzo okrenuo atletici. Podjednako je bio talentovan za sve atletske discipline, od sprinterskih do bacačkih. Ipak, svoje prve uspjehe je napravio upravo na srednjim prugama u bojama tek formiranog Atletskog kluba "Budućnost". U omladinskoj konkurenciji na nivou Crne Gore nije imao dostojnog rivala na 400 i 800 metara. Tako je na republičkom prvenstvu 1948. godine pretrčao 800 metara u vremenu 2:08,2, da bi samo par mjeseci kasnije, na šampionatu Jugoslavije u Borovu, tu istu dionicu pretrčao za 1:58,5 i postavio novi omladinski rekord u državi. Svestran atleta, držao je republičke rekorde u bacanju diska (37,56) i kladiva (36,24). Takođe, grana atletike koju je mnogo volio je bio i skok u vis, a u više navrata je osvajao prvo mjesto na pojedinačnom prvenstvu Crne Gore u skoku u vis (poslednje dokumentovano 1955. godine sa skokom 180 cm), a njegov republički rekord u skoku u vis (186 cm) je dugo godina poslije njega ostao neoboren. Nastupao je i u trci na 400 metara sa preponama, takmičio se u krosu, ali je i uspješno bacaio koplje, disk i kladivo. Čak 15 puta je bio prvak Crne Gore, uvijek rušeći rekorde. Iz njega je zračila energija, sa starta je kretao kao erupcija, pa mu je i dat nadimak "Vulkan iz Đulića". Završio je Fakultet za fizičko vaspitanje (DIF) u Beogradu 1958. godine, a paralelno sa studijama je bio takmičar "Crvene zvezde" u skoku u vis. Odmah po diplomiranju je postavljen za savjetnika u Republičkom institutu za edukaciju, gdje je sprovodio edukaciju i kontrolu rada profesora fizičkog vaspitanja u srednjim školama. Iste godine je završio karijeru aktivnog sportiste i u periodu od 1958. do 1968. godine je radio i kao kondicioni trener AK "Budućnost". Stručni ispit je položio 1962. godine i dobio zvanje profesor fizičke kulture, a od 1962. do penzionisanja 1997. godine je radio kao profesor fizičke kulture u srednjim stručnim školama i kao kondicioni trener FK "Titograd", FK Tara", FK "Lovćen", FK "Budućnost", AK "Budućnost", RK "Budućnost i Fudbalske reprezentacije Jugoslavije. Kao profesor fizičkog vaspitanja u mnogim podgoričkim srednjim školama svim srcem i već uobičajnom energijom posvetio se novom pozivu. U Gimnaziji je, zajedno sa profesorom Burzanom, organizovao Sportsko društvo "Gimnazijalac" iz kojeg je izniklo na desetine kvalitetnih fudbalera, košarkaša, atletičara i drugih sportista.

U više navrata je osvojio državne titule u kuglanju: 1968. g. prvo mjesto na pojedinačnom prvenstvu Crne Gore i 1980. godine u ekipnoj konkurenciji i u igri parova. Godine 1982. je izabran za predsjednika Saveza fudbalskih trenera Jugoslavije. Tokom svog dugogodišnjeg uspješnog rada na unapređenju i razvoju sporta Vlado Ivanović je dobio brojna priznanja (1968. Zlatna plaketa Rukometnog Saveza Jugoslavije; 1969. Diploma za zasluge u radu na razvoju rukometa; 1971. Orden Republike sa bronzanim vencem za naročite zasluge na

polju javne djelatnost, kojom se doprinosi opštem napretku zemlje; 1975. Spomen-plaketa za izuzetne rezultate i doprinos razvoju FK "Budućnost"; 1977. Zlatna plaketa Titogradskog fudbalskog saveza; 1979. Plaketa Saveza organizacija za fizičku kulture Opštine Titograd (SOFK); 1980. Plaketa "Zaslužni fudbalski radnik FSJ" Fudbalskog saveza Jugoslavije i Plaketa Saveza sportskih ljekara Crne Gore; 1983. priznanje "Zaslužni pedagog fizičke kulture" Saveza pedagoga fizičke kulture Crne Gore; 1987. priznanje za postignute rezultate u unapređenju fudbalskog sporta Udruženja klubova RCG; 1997. posthumno Plaketa Atletskog kluba "Budućnost"; 1999. Zlatna plakete Atletskog saveza Crne Gore za izuzetan doprinos razvoju i unapređenju atletskog sporta u Crnoj Gori i dr). Dobitnik je zahvalnica za doprinos u organizaciji 2. i 3. internacionalnog Podgoričkog maratona (1995, 1996), manifestacije koja svake godine okuplja sve više takmičara iz čitavog svijeta.

U znak sjećanja na svestranog atletu, profesora i pedagoga, u sklopu Podgoričkog maratona, svake godine se dodjeljuje "Memorijalni pehar prof. Vlado Ivanović", koji se uručuje najmasovnijoj srednjoj školi za učešće u ekomaratonu. Zastupljen je u monografiji "70 godina ASCG i 135 godina atletike u Crnoj Gori", Atletski savez Crne Gore, Podgorica, 2018, u knjizi Dragana Bobija Perovića „Velikani crnogorskog sporta“, Crnogorski savez za sport i sportsku rekreaciju „Veterani“, Podgorica, 2015.

➤ *Odredbom člana 1 tačka 4 alineja 3 Predloga odluke, predlaže se da se na području Mjesne zajednice "Proleter", ulici koja se prostire od Orjenske ulice na istok u dužini od 200 m, odredi naziv Ulica Miloša Radosavovića.*

MILOŠ RADOSAVOVIĆ (1918-1943), učitelj, učesnik NOB-a, sekretar Biroa partijske organizacije za Kuče.

Rođen je u Kržanji, u Kučima. Po završetku gimnazije 1940. godine završio je jednogodišnji učiteljski kurs na Cetinju. Veoma mlad opredijelio se za napredni radnički pokret. Godine 1937. primljen je u SKOJ i bio je u rukovodstvu SKOJ-a u gimnaziji. U KPJ je primljen 1939. godine. Aktivnost je nastavio u Učiteljskoj školi na Cetinju. Zahvaljujući upornom radu na političkom i opštem obrazovanju, kao i revolucionarnoj aktivnosti, brzo se uzdizao, tako da spada u red istaknutih mladih revolucionara. Aktivan, s izrazitim smislom za komuniciranje, sticao je popularnost i mnogo doprinio uplivu KPJ i SKOJ-a tamo gdje je radio. U Trinaestojulskom ustanku učestvuje kao član Sreskog komiteta SKOJ-a na terenu Kuča. Svojim osobinama služi za primjer omladini. Učesnik je bitke na Zagredi. U oktobru 1941. godine teško je ranjen. Bio je sekretar Biroa partijske organizacije za Kuče u jesen 1941. i početkom 1942. godine. Po odlasku naših snaga za Bosnu, u martu 1942. godine po direktivi ostaje da radi na terenu, ali četnici su ga uhvatili i zatvorili u logor na Zabjelu, u Podgorici. Poslije suđenja prebačen je u barski logor. Strijeljan je 25. juna 1943. godine u Baru. Porodica mu je aktivno učestvovala u NOB-u.

➤ *Odredbom člana 1 tačka 4 alineja 4 Predloga odluke, predlaže se da se na području Mjesne zajednice "Proleter", ulici koja se prostire od Orjenske ulice na istok u dužini od 350 m, odredi naziv Ulica Đorđija Đona Gošovića.*

ĐORĐIJE ĐONO GOŠOVIĆ (1930-1996), privrednik.

Rođen je u Kržanji, u Kučima, u porodici koja je pripadala naprednom partizanskom pokretu. Osnovnu školu je pohađao na Cvilinu, Kuči, srednju školu u Podgorici, a studije završava na Ekonomskom fakultetu u Beogradu, kao jedan od najboljih u generaciji. Prvo se zapošljava u organima uprave u Podgorici, radnu karijeru nastavlja na mjestu direktora u Investicionoj banci u Podgorici, zatim i u fabrici građevinskih mašina "Radoje Dakić". Preduzeće "Crnogoraput" doživljava nevjerovatan napredak i razvoj osamdesetih godina prošlog vijeka, kada je na njegovom čelu skoro 15 godina bio Đorđije Đono Gošović. Nakon toga bio je direktor Trezora i Direkcije za imovinu Savezne Republike Jugoslavije, na čijem čelu je bio do svoje smrti. Bio je poslanik u Skupštini Crne Gore. Đorđije Đono Gošović smatra se jednim od najvećih crnogorskih privrednika druge polovine XX vijeka. Veliki je njegov doprinos na poboljšanju uslova života u opštini Podgorica. U svom zavičaju je bio nosilac akcija koje su imale za cilj unapređenje i razvoj tog zaostalog i od grada udaljenog kraja. Skoro 40 godina aktivno je radio na izgradnji komunalnih i infrastrukturnih objekata na teritoriji Kuča, ali i u cijeloj Crnoj Gori. Organizovao je akcije na elektrifikaciji Kuča, potom na probijanju i izgradnji novih putnih pravaca, kao i na rekonstrukciji i modernizaciji glavnih komunikacija na terenu plemena Kuča. Zahvaljujući njemu rekonstruisan je put Burum - Medun - Ubli - Preoče, potom Preoče - Orahovo - Korita i Preoč - Kržanja - Stravče.

Svoju zahvalnost i poštovanje prema Đorđiju – Đonu Gošoviću, narod Kuča, Podgorice i drugih krajeva Crne Gore iskazao je podizanjem spomen-obilježja na Preoču, raskršću kučkih puteva, 19. decembra 1999. godine. Danas to obilježje ne postoji, ali je od naroda ostao iskazan trajan spomen i priznanje za sve ono što je Đorđije svojim radom i pregalaštvom, skupa sa tim narodom uradio za razvoj svog kraja i svog grada. Umro je 1996. godine.

➤ *Odredbom člana 1 tačka 5 alineja 1 Predloga odluke, predlaže se da se na području Mjesne zajednice "Zlatica", ulici koja se prostire od Mosorske ulice na sjever u dužini od 150 m i slijepo se završava, odredi naziv Ulica Stojana Nikića.*

STOJAN NIKIĆ (1901-1941), narednik bivše jugoslovenske vojske, borac 38. puka Zetske divizije.

Stojan Ivov Nikić je rođen maja 1901. godine u selu Orahovo, u Kučima. Potiče iz siromašne seljačke porodice. Po završetku osnovne škole otišao je u podoficirsku školu, koju je s uspjehom završio. Aprilski rat 1941. godine zatekao ga je u podgoričkom vojnom garnizonu u činu narednika-vodnika.

Od jedinica bivše jugoslovenske vojske, u borbama protiv tuđinskih napada u Aprilskom ratu istakao se 38. puk Zetske divizije, koji su nazivali "Crveni puk", zbog velikog broja komunista i simpatizera KPJ. Ovom puku pripadali su Stojan Nikić, Radomir Ivanović i mnogi drugi. Kada su dobili zadatak da brane granicu prema Albaniji, iz koje su navirale italijanske armije, Stojan Nikić se sa svojim drugovima našao na skadarskom frontu. U danonoćnim borbama, naoružanjem nadmoćniji neprijatelj dugo nije mogao da slomi otpor junaka kakvi su bili Stojan Nikić i njegovi drugovi.

Junački je poginuo, u jurišu na italijanske položaje, u prvim redovima voda kojim je komandovao, u sastavu 2. čete 38. puka, kod Suvog potoka, na teritoriji Albanije, 15. aprila 1941. godine. Sahranjen u selu Reč - Albanija. Poslije četrdeset godina, 11. oktobra 1981. godine, izvršen je prenos posmrtnih ostataka Stojana Nikića i sahranjen je u Orahovu, Kuči.

Pokojni Stojan Nikić, sa puškom u ruci, kao starješina i kao vojnik, svojim prsima, srcem, veličanstvenim patriotizmom i junačkom smrću branio je svoju zemlju i svoj narod do posljednjeg dana od fašističkih hordi.

O Stojanu Nikiću, o njegovoj junačkoj pogibiji, Radio Titograd je 28. novembra 1977. godine emitovao reportažu. Priloge o njemu su objavljivali i "Pobjeda", 17. decembra 1979. godine; 14. aprila 1991. i 15. aprila 1996. godine, "Novosti", 2. novembra 1981. godine i "Politika", 30. maja 1978. i 12. oktobra 1981. godine.

➤ *Odredbom člana 1 tačka 5 alineja 2 Predloga odluke, predlaže se da se na području Mjesne zajednice "Zlatica", ulici koja se prostire od Mosorske ulice na sjever u dužini od 150 m i slijepo završava, odredi naziv Ulica Radivoja Lole Đukića.*

RADIVOJE LOLA ĐUKIĆ (1923-1995), televizijski, pozoršini i filmski reditelj i komediograf.

Rođen je u Smederevu, ali je rodno mjesto svog oca, književnika Trifuna Đukića, doživljavao kao svoj zavičaj. Tragovi ove ljubavi mogu se naći u tekstovima *Vilini izvori*, *Sam među borovima*, *Ovca na bulevaru Oktobarske revolucije*. Studirao je slikarstvo na Likovnoj akademiji i filmsku režiju na Visokoj filmskoj školi u Beogradu. Profesionalnu karijeru započeo je kao urednik Dečjeg, Dramskog i Zabavnog programa Radio Beograda. Osnivač je Humorističkog pozorišta (Pozorište na Terazijama), u Beogradu. Bio je jedan od osnivača Televizije Beograd i njene škole humora. U pedeset trećoj godini završio je svoj radni vijek u Televiziji Beograd, zbog političkog i programskog neslaganja.

Đukić je jedan od najigranijih domaćih autora šezdesetih i sedamdesetih godina prošlog vijeka na jugoslovenskim teatarskim scenama. Najveći dio svoga komediografskog stvaralaštva posvetio je televizijskom mediju. Napisao je i

režirao preko 200 emisija u serijama: *Servisna stanica, Na tajnom kanalu, Muzej voštanih figura, Ogledalo građanina Pokornog, Ljudi i papagaji, Licem u naličje, Crni sneg, Spavajte mirno, Sačulatac, Deset zapovesti, Ču-ćeš-će ...*

Pisanju za pozorište vraća se povremeno i uvijek prvi režira svoje teatarske komedije: *Zlatni majdan, Bog je umro uzalud, Budibogsnama, Čovek na četiri noge, Moram da ubijem Petra, Usrećitelji, Jedna ljubav i pet pokojnika, Kradem, kradeš, kradu...*, mjuzikl *Ubi ili poljubi* i monokomediju *Glupi Avgust – memoari jednog klovna*. Radi i na igranom filmu. Piše scenarije i režira. I na filmu njegovi scenariji su humor i satira, šala na račun naših običaja i naravi: *Nema malih Bogova, Sreća u torbi, Na mesto građanina Pokorni, Zlatna praćka, Bog je umro uzalud, Čovek na četiri noge*. Jedino je film *Balada o svirepom* drama sa ozbiljnom moralnom dilemom, kao i *Jezero*, njegov prvi igrani film, koji je režirao po scenariju Jugoslava Đorđevića. Vrijedno je pomenuti i njegov prvi dokumentarni film *Grčka deca*, koji je završio u bunkeru preko 40 godina.

Lola Đukić je svojim serijama i filmovima, obilježio jedno vrijeme i promovisao jednu generaciju vrsnih komičara: Miodraga Petrovića Čkalju, Miju Aleksića, Dragutina Gutu Dobričanina i mnoge druge.

Autor je nekoliko knjiga: *Sklerotični memoari (1987), Ovca na bulevaru Oktobarske revolucije (1989) i Budale jedu maglu (1995)*. Njegovi intervjui, komentari i tekstovi o prijateljima sakupljeni su i štampani u knjizi *Čovek pravih leđa u zemlji grbavih* (Cetinje, 1998), koju je priredio Čedomir Drašković. Pozorišne komedije izašle su u dvije knjige: *Ljudi sa dve glave (1995) i Budibogsnama (2001)*. Tekstovi serije *Ogledalo građanina Pokornog*, izašli su kao knjiga 2000. godine. Bavio se i slikarstvom. Izlagao je u Beogradu (1992), a posthumno mu je priređena izložba u Podgorici (1997).

Radivoje Lola Đukić je, aprila 1994. godine, prešao u Crnu Goru da živi i radi. Umro je u Beogradu. Svoju zaostavštinu (knjige, pojedinačne tekstove – rukopise i članke, video, audio i likovnu građu) ostavio je kao legat Nacionalnoj biblioteci Crne Gore "Đurđe Crnojević" na Cetinju. Posebna vrijednost legata su scenariji za snimljene i nesnimljene filmove i TV serije, kao i neobjavljeni književni radovi Lole Đukića, za koje je nosilac autorskih prava upravo Nacionalna biblioteka. U Podgorici, Brskutu i Veruši od 1998. do 2005. godine održavana je manifestacija "Dani Trifuna i Lole Đukića."

➤ *Odredbom člana 1 tačka 5 alineja 3 Predloga odluke, predlaže se da se na području Mjesne zajednice "Zlatica", ulici koja se prostire od Mosorske ulice na sjever u dužini od 250 m, trenutno je urađeno 180 m, planirana je do Ulice Stefana Nešova Belojevića, odredi naziv Ulica Dejana Marovića.*

DEJAN MAROVIĆ (1960-1985), bokserski as.

Rođen je u Đakovici. Od rane mladosti počeo je boksovati u BK "Budućnost", a pripadao je generaciji vrhunskih boksera toga vremena. Uz to što je jedan od najboljih u Crnoj Gori i tadašnjoj SFRJ, nastupao je u gotovo svim bokserskim

centrima, u kojima je stekao veliki broj pristalica koji su znali prepoznati njegove kako bokzerske, tako i ljudske kvalitete. Posebno ga je voljela titogradska publika, a to se potvrdilo nezapamćenim ispraćajem do njegove vječne kuće na groblju Čepurci. Od tada pa do danas u kategorijama bantam i pero nije se pojavio bokser koji bi ga mogao dostojno zamijeniti. Dejan je osvajač medalja na mnogim turnirima, osvajač *Zlatne rukavice*, kao i učesnik Olimpijade u Moskvi 1980. godine, gdje je stigao do četvrtfinala i izgubio meč zbog povrede arkade. Poginuo je u saobraćajnom udesu kod Trebinja 1985. godine, kada je sa BK "Budućnost" išao na prvenstveni susret u Puli.

➤ *Odredbom člana 1 tačka 5 alineja 4 Predloga odluke, predlaže se da se na području Mjesne zajednice "Zlatica", ulici koja se prostire od Mosorske ulice na sjever u dužini od 200 m do Ulice Stefana Nešova Belojevića, odredi naziv Ulica Dragoljuba Draška Dragovića.*

DRAGOLJUB DRAŠKO DRAGOVIĆ (1943-1979), padobranac.

Rođen je u Dučićima, u Kućima. Padobranstvom je počeo da se bavi 1961. godine. Do 1972. godine skočio je 1950 puta. Bio je prvak države u mnogim disciplinama, stalni član reprezentacije Jugoslavije i osvajač mnogih evropskih i svjetskih titula. Najveći uspjeh postigao je 1966. godine, kada je oborio tri državna i jedan svjetski rekord u grupnim skokovima sa 1000 metara. Godinu dana kasnije, u Portorožu je izveo hiljaditi skok i dobio zlatnu medalju, a u Vršcu je oborio dva svjetska rekorda sa 1000 i 2000 metara u cilj sa zadržskom i dva državna rekorda sa 15000 metara u noćnim skokovima. Jula mjeseca 1970. godine postaje apsolutni prvak Jugoslavije u svim kategorijama na državnom šampionatu u Sarajevu. Dragoljub Dragović je 1966, 1969. i 1970. godine proglašavan za najboljeg sportistu Crne Gore. Nakon završetka karijere radio je kao nastavnik u Vazduhoplovnoj školi u Titogradu. Osim toga, bio je JAT-ov pilot putničkih aviona. Umro je 1979. godine. Sahranjen je u Dučićima.

Zastupljen je u knjizi Dragana Bobija Perovića „Velikani crnogorskog sporta“, Crnogorski savez za sport i sportsku rekreaciju „Veterani“, Podgorica, 2015.

➤ *Odredbom člana 1 tačka 5 alineja 5 Predloga odluke, predlaže se da se na području Mjesne zajednice "Zlatica", ulici koja se prostire od Mosorske ulice na sjever u dužini od 130 m i slijepo se završava, odredi naziv Ulica Bora Četkovića.*

BORO ČETKOVIĆ (1922-1942), revolucionar.

Boro Markov Četković je rođen 8. maja 1922. godine na Cetinju. Potiče iz službeničke porodice. Maturant gimnazije. Osnovnu školu završio je u Prijedoru, gdje mu je otac službovao, a nižu gimnaziju u Banja Luci. Već kao polumaturant počinje da saraduje s revolucionarnom naprednom omladinom, zbog čega je isključen iz cetinjske gimnazije, 1936. godine. Produžio je školovanje u

Podgorici, ali je 1937. godine i odatle isključen, te školovanje nastavlja u Peći. Učesnik je štrajka podgoričkih gimnazijalaca, a angažovao se i u štrajku građevinara na Cetinju, gdje je radio kao sezonski radnik, 1938. godine. U SKOJ je primljen iste godine. Isticao se i u kulturnim organizacijama srednjoškolske omladine. Bio je i predsjednik literarnog društva „Skerlić“. Maturirao je 1941. na Cetinju. Iste godine je kandidovan za člana KPJ. Od aprila 1941. godine izvršava zadatke koje mu postavlja Partija. Aktivno učestvuje u ustanku i postaje član KPJ. Kurir je Mjesnog komiteta i Okružnog komiteta u Podgorici. Pokazivao je odanost, upornost i odlučnost u obavljanju raznih zadataka na relaciji Skadar – Podgorica i Podgorica - Cetinje. Po odlasku naših jedinica za Bosnu, ostaje kao kurir i pozadinski radnik. U aprilu 1942. godine neprijatelj ga otkriva na zadatku u okupiranoj Podgorici. Njegovo držanje pred klasnim neprijateljem je klasičan primjer mržnje prema okupatoru i preziranje smrti kada je u pitanju sloboda. To je potvrdio i na suđenju, u legendarnom dijalogu sa sudijama. Na obećanje da će ga pustiti na slobodu ako se pokori i pozdravi "Živio Duče", stiskao je pesnicu i rekao: "Smrt fašizmu, generale!" Nas pitanje ko mu je otac i majka, odgovorio je: "Otac mi je Lenjin, a majka Sovjetski Savez". "Zašto uzaludno vršite napad na imperiju i njene saradnike?", upitali su, a on je rekao: "Da uništimo fašizam!" "Čitav svijet ćemo, vidiš, osvojiti", izvadio je kapetan kartu Evrope i pokazao Boru njihova osvajanja. "Varate se! Pravda je uz nas, mi ćemo pobijediti". "Šta si radio u šumi?" "Najviše što sam mogao na vašu štetu". "Sad ćeš da budeš strijeljan", "Nije mi žao, moji drugovi će me osvetiti", završio je, osmjehujući se, Boro.

Iz kamiona kojim su ga vodili na gubilište čula se njegova snažna partizanska pjesma. Na gubilištu je stao ponosno, odbacujući crnu maramu kojom su karabinjeri htjeli da mu zavežu oči. Još jednom su mu ponudili onaj uslov za sramnu "slobodu", a on je na to ponovo rekao: "Smrt fašizmu, generale!"

Porodica mu je aktivno učestvovala u NOB-u.

➤ *Odredbom člana 1 tačka 5 alineja 6 Predloga odluke, predlaže se da se na području Mjesne zajednice "Zlatica", ulici koja se prostire od kraja Mosorske ulice na istok, planirana dužina je cca 600 m, za sada je izvedeno 400 m, odredi naziv Ulica Mirka Markovića.*

PROF. DR MIRKO MARKOVIĆ (1907-1988), španski borac, autor 17 naučnih knjiga, pisac, ekspert u domenu kibernetike.

Rođen je u selu Stijena, u Piperima. Potiče iz porodice u kojoj su se njegovale napredne ideje i čiji članovi su bili aktivni učesnici revolucionarnog pokreta. Osnovnu školu završio je u Piperima. Malu maturu i Trgovačku akademiju završio je u Podgorici. U ranoj mladosti stupio je u komunistički pokret, a u KPJ je primljen 1923, kada mu je bilo tek šesnaest godina. Prvi put je uhapšen u Podgorici 1922. godine. Od 1921. do 1925. godine održava vezu između ilegalnih grupa (komita) dr Vukašina Markovića (Lenjinovog saborca), čiji je

sinovac, i Pokrajinskog komiteta KPJ. Po zadatku PK 1924. godine odlazi u Beč, gdje se nalazio CK KPJ. Poslije nekoliko ilegalnih putovanja na relaciji Podgorica – Beč (sa čehoslovačkim pasošem na ime Oto Čeh – trgovački pomoćnik), preveo je dr Vukašina Markovića u Beč. Uskoro su obojica bili uhapšeni i osuđeni. Poslije izdržane kazne u bečkom zatvoru, odlukom CK KPJ odlazi u Moskvu i upisuje Komunistički univerzitet nacionalnih manjina zapada, sa prvom generacijom Jugoslovena (KUNMZ). Uporedo sa diplomskim ispitom privodi kraju svoj prvi roman *Brodarka*, koji je preveden na nekoliko jezika. Roman je ušao u Enciklopediju književnosti Bjelorusije. Po završetku Univerziteta, a nakon što se našao na udaru kritike, odlukom Partije, po kazni, Mirko je raspoređen na praktični rad, u Lugansk - Ukrajina (gdje je izučio tokarski zanat), a potom u Minsk - Bjelorusija. Nakon toga delegiran je u Moskvu, gdje na Institutu svjetske privrede i politike diplomira 1935. godine, stiče zvanje doktora ekonomskih nauka. Pored doktorata na Ekonomskom institutu, vanredno je završio i Vojnu akademiju "Kujbišev", na kojoj je držao Katedru političke ekonomije. Krajem 1935. godine odlazi kao ilegalac Kominterne za Ameriku. Kao Bogoljub Popović (ilegalno ime), između ostalih dužnosti, bio je glavni urednik *Slobodne reči* u Pitsburgu, kao i sekretar Jugoslovenskog biroa pri CK KP SAD itd. U Pitsburgu je objavio knjigu *Da smo načisto - Pogled iz Amerike na Jugoslaviju 1939-1945*, u kojoj je, u uvodnom dijelu, data analiza stanja u Jugoslaviji posljednjih godina prije fašističke okupacije, kao i analiza kraha Kraljevine Jugoslavije. Ostali djelovi knjige predstavljaju izbor članaka objavljenih u *Slobodnoj reči*. Koristeći poznanstvo sa Savom Kosanovićem, ujakom Nikole Tesle, Mirko je više puta posjetio slavnog naučnika u Njujorku. S dozvolom Kominterne 1936. odlazi kao dobrovoljac u Internacionalnu brigadu u Španiji, gdje je od samog početka bio komandant američkog bataljona „Džordž Vašington“, u sastavu 15. interbrigade, a pred kraj načelnik štaba Balkanske interbrigade. U činu pukovnika Crvene armije ratovao je do oktobra 1938. godine. Upravo u Španiji, na ratištu, upoznao je slavnog pisca Ernesta Hemingveja. Odlukom CK KPJ, poslije Španije, odlazi na rad u SAD. Ali, tek poslije izdržanog zatvora u Njujorku i progonstva na Kubi, na intervenciju njegovog prijatelja književnika Ernesta Hemingveja, dobio je pravo na legalan ulazak u SAD, kada je pristupio poslu za koji je poslat iz Pariza (po odluci Politbiroa CK KPJ, koju mu je saopštio Tito u Parizu 1938. godine). Za taj rad u toku rata odlikovan je Ordenom bratstva i jedinstva prvog reda. Po povratku u Jugoslaviju (1945) nekoliko mjeseci bio je urednik TANJUG-a, a potom, 1946. godine, po odluci Politbiroa, u svojstvu pukovnika JNA, odlazi u Njemačku, gdje boravi nekoliko mjeseci. Po povratku iz Njemačke, iste godine, izabran je za profesora na Ekonomskom fakultetu u Beogradu. U poznatim zbivanjima u vezi sa Rezolucijom IB 1948. isključen je iz KPJ. U zatvoru Glavnjača i na Adi Ciganliji proveo je dvije godine, na Golom otoku četiri i kasnije na ostrvu Sveti Grgur još dvije godine. Po puštanju na slobodu, radio je kao naučnik u nekoliko ustanova.

Penzionisan je 1973. godine, kao naučni savjetnik. Za sve vrijeme dok je bio u penziji aktivno se bavio naučnim radom.

Napisao je 17 knjiga kao naučnik, najviše iz oblasti kibernetike (*Kibernetika i njena primena*, jedna od prvih knjiga o kibernetici u Jugoslaviji, *Kibernetika i sistemi*, *Prilaz kibernetici*, *Uvodna objašnjenja kibernetike*, *Enciklopedija ekonomske kibernetike...*). U toku 50 i više godina objavio je preko 2.000 članaka u raznim listovima i časopisima na našem, ruskom i engleskom jeziku. U knjizi *Odabrani put* (memoari) sabrao je mnogo pređenog za svoga vijeka. Umro u Veloj Luci 10. juna 1988. godine, a sahranjen u Beogradu.

➤ *Odredbom člana 1 tačka 5 alineja 7 Predloga odluke, predlaže se da se na području Mjesne zajednice "Zlatica", ulici koja se prostire od ulice Ulice Mirka Markovića na jug do Ulice Đorđija Đona Gošovića, u dužini od oko 250 m, odredi naziv Ulica vojvode Radonje Petrovića.*

RADONJA PETROVIĆ (1670-1737), kučki vojvoda.

Rođen je na Kosoru, u Kučima. Njegov otac je bio Petar Ilikov Drekalović, kučki vojvoda od 1694. do 1710. godine. Vojvoda Radonja je naslijedio svog oca na vojvodskoj poziciji, a guvernadur brdski postao je 1717. godine. Obje dužnosti vršio je sve do smrti, 1737. godine, tokom ratnog pohoda protiv Otomanske imperije na planini Jelici kod Čačka. Vojvoda Radonja je jedna od najznačajnijih crnogorskih ličnosti svog vremena, o čemu svjedoče brojni historijski izvori. Savremenik vojvode Radonje i sina mu vojvode Ilije - vladika Vasilije Petrović Njegoš, u svojoj *Istoriji o Crnoj Gori*, objavljenoj u Moskvi 1754. godine, često pominje Kuče za koje naglašava da su slobodan narod. Među slavnim vojskovođama koji su bili uz vladiku Danila Petrovića imenuje "vojvodu gubernatora Radonju Drekalovića." Vladika Vasilije govori i o vojnom pohodu u kome je vojvoda Radonja okončao ovozemaljski život: "Opet, 1737. godine prebježe Brđanima srpski patrijarh Arsenije Jovanović iz Pečkog grada, patrijaršijske rezidencije (pošto ga Turci htjedoše objesiti) kojega Kuči i Vasojevići ispratiše u Česarevu vojsku u gradu Nišu ...". I kod Vuka Karadžića ima priča o tome kako je, kad je umro vojvoda Radonja, na Jelici kraj Čačka narod Šumadije po prvi put gledao kako Kuči leleču i tuže svoga vojvodu, te da je od tada u Šumadiji ostala narodna izreka: "Ožališe ga ka Kuči vojvodu Radonju". Kučki narod je konstantno bio u očajničkoj borbi za opstanak, ali je uprkos vlastitoj nezavidnoj situaciji pružao pomoć Crnogorcima i Brđanima u borbi protiv Turaka. Vojvoda Radonja naslijedio je visoke standarde za vršenje vojvodske i guvernadurske vlasti i tim izazovima je odgovorio na najbolji način i ostavio neizbrisiv trag u istoriji. Tako, Johanes Kornelio, dužd Venecije, u svom *Dukalu* od maja 1717. godine ističe: "Za odanost i vjernost koju iskazaše naš hrabri narod Kuči prihvatili smo njihove molbe s tim da se u slučaju potrebe koristimo njihovim hrabrim narodom za javnu korist." O zaslugama vojvode Radonje, vojvoda Marko Miljanov zapisuje: "U doba vojvode Radonje Kuči su sa

svijem snažni postali, osobito u potlašnji kraj njegove vlade, i to ne samo što su osvojili turske zemlje oko sebe, no i zbog poznanstva s Rusijom, jer je vojvoda Radonja često puta odio u Rusiju i donosio otud para. S ovijem novcem ozidane su crkve na Kosor i Medun ..." Marko Rašović je izričit: "Vojvoda Radonja je bio najznamenitiji Kučki i uopšte Brdski vojvoda svih vremena. On je bio poznat na dvorovima Mletačkih duždeva, Austrijskih i Ruskih careva gdje je i lično išao. Tako isto bio je poznat i na Turskom dvoru. Sa Vladikom Crne Gore održavao je neprekidne veze. Njegovu sposobnost najbolje ispoljava to što je uspio da u ono doba razdora i bezvlašća okupi oko sebe brdska i arbanaška plemena. Njegov ugled bio je veliki. Imao je oružne radionice na Kosoru i ambare žita u Kosovskoj Mitrovici. Njegovo ime zapisano je u Manastiru Đurđevi Stupovi kod Berana, koji je on darivao i popravljao 1732. godine ..." Prof. dr Rastislav Petrović zapisuje: "Ni na jednu ličnost iz svog plemena Kuči nijesu toliko ponosni kao na vojvodu Radonju. Ako su Crnogorci u ličnosti Vladike Danila imali smjelog i velikog pregaoca koji će ostaviti snažan pečat na dalji razvoj Crne Gore, Kuči su, a sa njima i Brđani, dobili u vojvodi Radonji osobu koja će svojim pregalaštvom i dostignućima prevazići i svoje prethodnike i savremenike." Vojvodu Radonju Petrovića naslijedio je njegov sin, vojvoda Ilija - vojvoda kučki i gubernator brdski, koji je, kao i otac mu, vladao dugo, sve do 1770. godine, kada je ubijen od strane skadarskog vezira. Kao što iz citiranih istorijskih izvora proizilazi, vojvoda Radonja Petrović ima posebno mjesto i nenadmašne zasluge u odnosu na sve kučke vojvode, njih 21-og, u neprekidnoj borbi Kuča za slobodu Kuča, Brda i Crne Gore. Dana 19. oktobra 2014. godine na Kosoru je otkriven spomenik, u kome su sahranjeni zemni ostaci vojvode Radonje Petrovića.

➤ *Odredbom člana 1 tačka 5 alineja 8 Predloga odluke, predlaže se da se na području Mjesne zajednice "Zlatica", ulici koja se prostire od Ulice Radosava Mičkovića iz plana LSL "Doljani" (put od Mosora do Buruma) na zapad do ulice broj 11 (numerička oznaka iz skice DUP-a "Murtočina" i DUP-a "Murtočina 2") u dužini od oko 500 m, odredi naziv Ulica Veljka Dragičevića.*

VELJKO DRAGIĆEVIĆ (1911-1944), načelnik veze Vrhovnog štaba NOV i POJ.

Rođen je u selu Potpeć, u Piperima, u siromašnoj seljačkoj porodici. Završio je četiri razreda gimnazije. Iz materijalnih razloga otišao je u podoficirsku školu, koju je završio sa odličnim uspjehom, pa je zato premješten u ratno vazduhoplovstvo. Godine 1935. završio je pilotažu i radio telegrafiju. Poslije toga prešao je u civilno vazduhoplovstvo, u "Aeroput" i tamo ostao sve do kapitulacije bivše države. Prvog aprila 1941. godine prebacio je diplomatsku misiju naše zemlje za Sovjetski Savez. Otuda se vraća u Atinu, odakle prevozi neke članove izbjegličke vlade u Kairo. Boraveći u vojnim logorima Jugoslovena na Bliskom istoku, upoznao je svu trulost bivše države i izdaju velikog broja viših oficira i političara. U septembru 1941. godine prebacuje se engleskom podmornicom sa engleskim kapetanom Hadsonom i dvojicom majora bivše

jugoslovenske vojske u blizini Budve. Čim je stigao, opredjeljuje se za NOB. Engleski kapetan i majori bivše jugoslovenske vojske prešli su kod Draže Mihailovića, koji je u to vrijeme prešao u napad na partizane u Srbiji, a drug Veljko ostaje kod Vrhovnog štaba NOV Jugoslavije u Užicu, zbog čega ga je izdajnička izbjeglička vlada lišila čina rezervnog narednika. U KPJ primljen je 1941. godine, po dolasku kod Vrhovnog štaba. Na opštu radost, Veljko je uspostavio prvu radio-vezu sa Sovjetskim Savezom, poslije višemjesečnog javljanja na ugovoreni signal. Bio je načelnik veze Vrhovnog štaba NOV i POJ. Godine 1943. organizovao je školu radio-veze pri Vrhovnom štabu. Poginuo je 25. maja 1944. godine, prilikom vazdušnog desanta njemačkih fašista na Drvar, vršeći svoju dužnost.

➤ *Odredbom člana 1 tačka 6 alineja 1 Predloga odluke, predlaže se da se na području Mjesne zajednice "Zagorič", ulici koja se prostire od Starozlatičke ulice na sjever, planirana dužina ulice je 500 m, odredi naziv Ulica Boža Milačića.*

BOŽO MILAČIĆ (1920-1974), kulturni i književni stvaralac.

Rođen je u Brskutu. Osmogodišnju školu je završio u Brskutu i Gusinju, a gimnaziju u Mostaru. Odmah nakon oslobođenja odlazi na studije u Zagreb, gdje, 1951. godine, završava Filozofski fakultet. Već tada se ističe svojim tekstovima, koje objavljuje u *Studentskom listu* i u zagrebačkom *Vjesniku*. U periodu od 1951. do 1960. godine, radio je na Radio Zagrebu uređujući literarnu emisiju i program za omladinu. Bio je urednik kulturne rubrike u listu *Vjesnik*, nakon čega odlazi u Poljsku, kao dopisnik pomenutog lista. U kulturnoj redakciji TV Zagreb radio je od 1967. do 1974. godine. Bio je nosilac više strukovnih i državnih odlikovanja. Bavio se pisanjem monografskih publikacija, književnom kritikom, poezijom, prevodilaštvom, prozom, putopisima i dramskim tekstovima. Njegova najznačajnija djela su knjiga eseja i književnih kritika *Suze i zvijezde* - književni razgovori (1956) i *Vrijeme i poezija* (1961). Posthumno su objavljene još tri knjige: *Sunčane zemlje i bijele noći* - Zapisi od Islanda do Sahare (1976), *Crnogorske književne teme* (1979) i *Trenuci i trajanja*. Milačićev obiman opus vezan je za putovanja po svijetu: Italija, Poljska, Portugalija, SSSR, Island, Španija, Tunis, Libija, Norveška, Francuska i Grčka. Svoj radni vijek je proveo daleko od Crne Gore, ali je stalno ostao vezan za svoj zavičaj. Prvi emitovani prilog na Radio Zagrebu bio je 1951. godine *Kroz djela savremenih crnogorskih umjetnika*. U putopisima *Izvor sreće* (sa puta po sjevernoj Africi) na jednom mjestu Božo kaže: "Okrenem se i uživam u ljepoti, a jedan ogoljeni cer kao da mi ponavlja afričku istinu i ne samo afričku: "mjesto u tuđini je lijepo, ali nikad tako lijepo kao ono u domovini." I na jednom se nađem ispod Komova, pa mislim na Kuče, pa na Crmnicu, pa na Čevo i Vasojeviće ... Tu na mjestu koje nosi ime Izvor sreće, ja se moram vratiti djetinjstvu barem na trenutak, djetinjstvu i svom izvoru sreće, Veljem dolu, Maloj rijeci, livadama i ublovima, zdravcu i kačamaku i onoj vodi na Komovima blizu Carina."

➤ *Odredbom člana 1 tačka 7 alineja 1 Predloga odluke, predlaže se da se na području Mjesne zajednice "Kruševac", ulici koja se prostire od Bulevara Svetog Petra Cetinskog na jug do Ulice Svetlane Kane Radević u dužini od 120 m, odredi naziv Ulica Milovana Đilasa.*

MILOVAN ĐILAS (1911-1995), revolucionar, političar, komunistički disident, književnik, publicista.

Rođen je u Podbišću, kod Mojkovca. Osnovnu školu završio je u Podbišću i Kolašinu, a gimnaziju u Beranama. Upisao je filozofiju i pravo na Beogradskom univerzitetu, 1932. godine, kada se povezuje s ilegalnom organizacijom SKOJ-a. Aprila 1933. godine primljen je u KPJ. U avgustu 1933. godine uhapšen je i ispitivan u zloglasnoj *Glavnjači*. Pošto ništa nije priznao, osuđen je na pet godina zatvora. Robijao je u Sremskoj Mitrovici, gdje je uspio da prevede tri romana Maksima Gorkog i deset njegovih pripovjetki. Iz zatvora je izašao 1936. godine, nakon pomilovanja. U CK KPJ izabran je 1938. godine i imao je zadatak da šalje dobrovoljce u Španiju. Član Politbiroa CK KPJ je od početka 1940. godine. Učestvovao je u martovskim demonstracijama 1941. u Beogradu. Učesnik je sastanka Politbiroa CK KPJ od 4. jula 1941. na kojem je donijeta odluka o podizanju ustanka i kada je određen za opunomoćenog delegata CK za Crnu Goru sa vanrednim ovlašćenjima o pravu smenjivanja i kažnjavanja partijskog rukovodstva. Kao član Politbiroa postao je i član Vrhovnog štaba. Prvi put je u Crnu Goru došao 8. jula 1941. godine, kada je donio direktivu CK o gerilskim borbama protiv okupatora, koje će se 13. jula 1941. pretvoriti u crnogorski opštenarodni ustanak. S Mitrom Bakićem dočekaio je prvu britansku misiju u Petrovcu na moru, koju su dopratili do Vrhovnog štaba u Užicu. Krajem 1941. godine s Vrhovnim štabom se povlači prema Bosni. CK KPJ ga je polovinom 1942. partijski kaznio zbog *lijevih grešaka*. Angažovan je potom u Vrhovnom štabu i sektoru za agitaciju i propagandu, i uglavnom je uređivao partijske list *Borba*, *Proleter*, *biltene Vrhovnog štaba*. Prošao je s Vrhovnim štabom sve velike bitke 1943-1944. godine. Marta 1943. pod imenom Miloš Marković učestvovao je u pregovorima s Njemcima o razmjeni zarobljenika. Polovinom 1944. poslat je na čelu misije, zajedno s generalom Velimirom Terzićem u Moskvu s činom general-lajtnanta. U jesen 1944. godine bio je član jugoslovenske delegacije koja je pregovarala u Beogradu sa šefom sovjetske vojne misije generalom Kornjejevim. Jedan je od potpisnika ugovora o prijateljstvu i uzajamnoj pomoći Jugoslavije i SSSR-a aprila 1945. godine. S Edvardom Kardeljem predstavljao je KPJ na osnivanju Informbiroa 1947. godine. U sukobu s IB-om stao je uz jugoslovensko partijsko rukovodstvo i jedan je od pisaca odgovora CK KPJ na optužbe IB-a, članaka u *Politici* i *Borbi*. Početkom 1953. godine izabran je za predsjednika Skupštine FNRJ. Počev od oktobra 1953. u *Borbi* i listu *Nova misao* objavljuje 17 kritičkih tekstova o komunizmu u Jugoslvaiji. Na Trećem vanrednom plenumu CK SKJ, održanom u Beogradu 16-17. januara 1954. godine isključen je iz CK SKJ,

udaljen sa svih funkcija u Partiji i kažnjen posljednjom opomenom. Oduzeta su mu sva ratna i poratna odlikovanja: Orden narodnog heroja, Orden narodnog oslobođenja, Orden partizanske zvijezde I reda, Orden zasluga za narod I reda, Orden za hrabrost, kao i visoka strana odlikovanja: Orden Kutuzova I reda (SSSR), Orden Grunvald II (Poljska), Orden "9. septembar" I reda (Bugarska) itd. Zbog izjave date *Njujork Tajmsu* iz decembra 1954. u kojem je optužio jugoslovensko rukovodstvo kao *reakcionarno*, osuđen je na godinu dana zatvora. Januara 1955. primoran je da podnese ostavku na dužnost predsjednika Narodne skupštine i istupi iz SKJ. Oktobra 1956. podržao je revoluciju u Mađarskoj, u novembru je osuđen na tri godine zatvora. U zatvoru u Sremskoj Mitrovici boravio je do 1958. godine, kada je pušten. Po drugi put je uhapšen aprila 1962. i maja iste godine i osuđen na 13 godina zatvora. Kaznu je ponovo izdržavao u Sremskoj Mitrovici, gdje se i dalje bavio pisanjem. Ponovo je pomilovan i iz zatvora je izašao 31. decembra 1966. Sredinom 1968. odlazi sa suprugom u inostranstvo, prvo u Englesku, potom SAD, Austriju i Italiju, odakle se vratio decembra iste godine. U SAD odlazi ponovo 1971. godine i ostaje sve do kraja osamdesetih, kada se vraća u Beograd, gdje je i umro. Sahranjen je u rodnom selu. Milovan Đilas je pisac velikog broja autobiografskih i memoarskih spisa, romana, novela i eseja. Njegovu knjigu *The New Class: An Analysis of the Communist System*, objavljenu 1957. godine *Njujork Tajms* je uvrstio u 100 najznačajnijih knjiga XX vijeka.

➤ *Odredbom člana 1 tačka 8 alineja 1 Predloga odluke, predlaže se da se na području Mjesne zajednice "Donja Gorica", ulici koja se prostire od Ulice Pavla Mijovića, na zapad, u dužini od 250 m, odredi naziv Ulica Stanka Mugoše.*

STANKO MUGOŠA (1922-1997), društveni radnik, humanista, učitelj, kulturno-prosvjetni poslenik.

Rođen je u Lješkopolju, Donja Gorica. Cijeli život je posvetio radu u prosvjeti, kulturi i za opšte dobro. Mugaša je dao izuzetan doprinos u ovim oblastima na području starog Lješkopolja, koje je u tom periodu obuhvatalo područje desne obale Morače, naselja: Momišići, Tološi, Gornja i Donja Gorica, Beri, Krusi, Farmaci, Lekići i Grbavci. Posebno je zaslužan za podsticaj i razvoj amaterskog kulturno-umjetničkog stvaralašta, nastanak i razvoj smotre "Selo veselo", za izgradnju i afirmaciju Osnovne škole "Vlado Milić". Učitelj Stanko nije imao potomstva, ali su sva djeca sa područja Lješkopolja bila "njegova djeca". Bio je bezrezervno posvećen njihovom vaspitanju i obrazovanju.

U KPC "Rako Mugoša" Stanko je proveo duže od pola vijeka. Tokom tog perioda društvo je imalo brojne uspjehe, dobilo bezbroj nagrada i pohvala, kao i društvenih odlikovanja. Davne 1957. godine na Prvom festivalu dramskih amatera Crne Gore društvo je osvojilo Prvu nagradu, a Stanko prvo mjesto kao reditelj. Upornošću je doprinio da KPC sa svojim predstavama bude od

stručnih žirija ocjenjivan za predstavljanje Crne Gore na saveznim festivalima i saveznim susretima amaterskih društava. Kao vjeran pregalac i kao predsjednik, za zasluge na polju javne djelatnosti dobio je veliki broj priznanja, pohvala i nagrada, među kojima je Orden sa zlatnim vijencem, 1961. godine, Plaketa "Kurir Jovica", 1977. godine, koja je dodjeljivana za poseban doprinos društvenom vaspitanju djece, i mnoge druge.

Svojim pregalaštvom, humanizmom i velikim entuzijazmom imao je izuzetnu ulogu u ukupnoj dinamici veoma zapaženog kulturnog-prosvjetnog razvoja Lješkopolja, zbog čega je bio podjedanko omiljen i među djecom i među odraslima.

➤ *Odredbom člana 1 tačka 9 alineja 1 Predloga odluke, predlaže se da se na području Mjesne zajednice "Konik", ulici koja se prostire od kružnog toka na Starom aerodromu na sjever do Mojkovačke ulice, sa jednim krakom južno od Dječjeg vrtića, ukupne dužine oko 250 m, odredi naziv Ulica Ibrahima Peka Methadžovića.*

IBRAHIM PEKO METHADŽOVIĆ (1911-1994), fudbaler.

Rođen je u Staroj varoši, u Podgorici. Fudbalom se počeo baviti u podmlatku RSK "Budućnost", a ubrzo je postao standardni prvotimac. Pošto su "Budućnost", kao i svi fudbalski klubovi i kulturno-umjetnička društva odlukom vlasti u aprilu 1936. godine zabranjeni, Methadžović je postao član novoosnovanog kluba "Crna Gora". Jednu sezonu je igrao u FK "Jedinstvo" iz Zemuna. Vratio se u RSK "Crna Gora", gdje je bio do aprilskog rata 1941. godine. U ratnom periodu nije igrao, jer klubu "Crna Gora" nije bio dozvoljen nastup. Poslije oslobođenja zemlje i obnove FK "Budućnost", Methadžovića je pozvala uprava kluba. Tako ponovo postaje fudbaler "Budućnosti" i doprinosi osvajanju titule prvaka Crne Gore. Tada je "Budućnost" izborila članstvo u Prvoj saveznoj ligi. Iz sezone u sezonu sticao je ugled i ubrzo postao igrač za kojeg su bili zainteresovani klubovi: *Partizan, Hajduk, Sarajevo i Velež*, ali *Budućnost* nikad nije ostavio. Uspješno je igrao protiv fudbalera evropske vrijednosti: Bobeka, Sefe, Mitića i drugih. Nakon 20 godina aktivnog igranja, karijeru je završio na polovini sezone 1957. godine. Peko je, kako su ga simpatizeri zvali, postao jedan od najboljih fudbalera Crne Gore, a ubrajan je među najbolje centarhalfove Jugoslavije.

Zastupljen je u knjizi Dragana Bobija Perovića "Velikani crnogorskog sporta", Crnogorski savez za sport i sportsku rekreaciju "Veterani", Podgorica, 2015.

➤ *Odredbom člana 1 tačka 9 alineja 2 Predloga odluke, predlaže se da se na području Mjesne zajednice "Konik", ulici koja se prostire paralelno sa Ulicom Ćazima Lekića, istočno od nje i slijepo završava u naselju, dužina ulice je 400 m, odredi naziv Ulica Šuke Ćirgić.*

ŠUKA ČIRGIĆ (1911-1965), partizanska ilegalka.

Rođena je u Tuzima, u porodici Murata i Maliće Lekić. Šuka se 1933. godine udala za mještanina Bećira Čirgića. U toku NOB-a oboje su bili angažovani od početka do kraja na ilegalnim zadacima. Rodila je sedmoro djece, od kojih je petoro doživjelo rat, hapšenja i logore sa majkom i ocem. Bili su u skadarskom logoru, a zahvaljujući Odboru Jugoslovena u Skadru i Prentaš Niki Camaju, Šuka je sa porodicom puštena iz logora. Kakva je bila kao ilegalka, tako se hrabro ponijela i u susretu sa zloglasnim Hasan Jusufijem. Pokušao je da joj obraćanjem ukaže na svoje dobročinstvo, a Šuka mu je odgovorila: "Što si mislio da ćemo ti pasti na koljena! Prevario si se. Za svo zlo što si učinio svome narodu, platićeš glavom". Tako je i bilo, u toku borbi za oslobođenje Skadra ubijen je od strane partizanskih snaga Albanije. Njeni roditelji i braća, takođe, su bili su ilegalni aktivisti tokom Drugog svjetskog rata. Istoričar Boban Batrićević o Šugi Čirgić piše: "U borbi protiv okupatora Šuka Čirgić se nije libila izložiti pogibiji, pa ni decu nije toga štedela kad ih je slala da prenose poštu i municiju kroz okupirane krajeve toboš tražeći izgubljene ovce. Nije je pokolebala ni smrt brata Mahmuta (1917-1944), predratnoga komunista i ilegalca, diverzanta i komandira izviđačkoga voda Pete proleterske brigade, koji je morao prekinuti liječenje jer je otkucan od domaćih izdajnika, i rafalom pokošen kad je krenuo na njemački bunker kod Mateševa. Nije je pokolebalo ni beznađe zbog mlađega brata kojega su nacisti zarobili i internirali u Njemačku".

Šuka Čirgić je partizanima pomagala u prenošenju oružja, pošte, a i sama je znala baratati i puškom i bombom. Zbog toga je zajedno s mužem i petoro dece internirana u logor u Skadru tokom 1944. godine (iz kojega nije htjela izaći niti izvesti decu sve dok joj i muž nije pušten iz logora). No, za razliku od mnogih učesnica rata koje su poginule, Šuka je imala sreću da preživi i dočeka kraj rata. U Podgorici i Tuzima i dalje se među starijim generacijama govori o njenim podvizima, naročito o tome kako je sama uspjela razoružati jednog njemačkog vojnika te o tome kako je njena kuća bila zbjeg za ugrožene."

Šuka je za svoj doprinos tokom Narodnooslobodilačkog rata od predsjednika Tita odlikovana Ordenom zasluga za narod sa srebrnom zvijezdom, 19. januara 1962. godine, koji je dodjeljivan za naročite zasluge stečene u borbi protiv neprijatelja za oslobođenje zemlje.

➤ *Odredbom člana 1 tačka 10 alineja 1 Predloga odluke, predlaže se da se na području Mjesne zajednice "Tološi II", ulici koja se prostire od Dalmatinske ulice na sjever do podnožja Malog brda, paralelno sa Ulicom Vladimira Popovića, u dužini od 200 m, širina ulice je 4 m, odredi naziv Ulica Zuka Džumhura.*

ZUKO DŽUMHUR (1920-1989), putopisac, slikar i karikaturista.

Rođen je u Konjicu, u uglednoj porodici vjerskih službenika. Osnovnu školu i nižu gimnaziju završio je u Beogradu, gdje mu je otac Abduselam radio kao imam, a višu gimnaziju u Sarajevu 1939. godine. Počeo je studije prava, ali je prešao na Likovnu akademiju i završio je u klasi Petra Dobrovića. Prvi crteži štampani su mu u *Narodnoj armiji*, 1947. godine, a od tada je objavio oko 10.000 karikatura i ilustracija u *Ježu*, *Borbi*, *Vetrenjači*, *Politici*, *Oslobođenju*, reviji *Danas*, *NIN-u*, kao stalni saradnik i urednik. Osim "Nekrologa jednoj čaršiji", autor je i putopisa "Pisma iz Azije", TV serijala "Hodoljublja", u režiji Mirze Idrizovića i scenarija za filmove "Horoskop" i "Miris dunja". Uradio je 35 scenografija za pozorište. Zajedno sa Momom Kaporom autor je romana "Zelena čoja Montenegra". Bio je svestran umjetnik i istančan hedonista, sa čijom je pojavom ovdašnja putopisna književnost dobila i dan-danas neprevaziđenog autora. "Umrijet ću, a neću znati da l' je ljepši Istanbul il' Lisabon", govorio je konjički šeret, jedini kome je predgovor napisao veliki Ivo Andrić. Za taj nesvakidašnji "detalj" zaslužan je Herceg Novi, grad u kome je Zuko proveo dobar dio svog života i u kome je i umro. O njegovoj zaljubljenosti u Herceg Novi, najbolje svjedoči kafana "Hercegovina" u kojoj stari Novljani još uvek pamte "Zukovu stolicu". Igrom slučaja u tom istom gradu, u Njegoševoj 65, na Toploj, dio života je proveo i nobelovac. Koliko je Andrić bio poštovan, svima je poznato. A koliko je bio poštovan Zuko Džumhur, potvrđuje ponuda Novljana da, nakon Andrićevog odlaska za Beograd, baš on živi u njegovoj kući. Ponuda koju je Zuko, bez razmišljanja, odbio riječima: "Ko sam ja da živim u Andrićevoj vili?" Umro je u Herceg Novom, a sahranjen je u rodnom Konjicu.

➤ *Odredbom člana 1 tačka 10 alineja 2 Predloga odluke, predlaže se da se na području Mjesne zajednice "Tološi II", ulici koja se prostire od Dalmatinske ulice na sjever, do podnožja brda dužine 180 m, planirana širina je 5 m, odredi naziv Ulica Steva Matovića.*

STEVO MATOVIĆ (1916-1980), glumac Crnogorskog narodnog pozorišta.

Rođen je 1916. godine u Nikšiću. Glumom se profesionalno bavio od 1951. godine. Bio je član Crnogorskog narodnog pozorišta. Ostvario je veliki broj uloga. Igrao je u predstavama: *Gdje je istina*, *Lažljivac* (1956. godine); *Glorija*, *Četvrti ugao*, *Zakoni brda*, *Narodni poslanik*, *Mletački trgovac*, *Dugonja*, *Trbonja i Vidonja* (1957); *Doživljaji Nikoletine Bursaća*, *Drveni tanjir*, *Ivkova slava* (1958); *Dom zaljubljenih*, *Pogled s mosta*, *Dundo Maroje* (1959); *Dvanaest gnjevnih ljudi*, *Gorski vijenac*, *Dan odmora*, *Plači voljena zemljo*, *Silazak Orfeja* (1960); *Muž, žena i smrt*, *Vuk Bubalo* (1961); *Hajka*, *Sumnjivo lice* (1962); *Banović Strahinja* (1963), *Nušićeve vesele scene* (1964), *Istini slično* (1966); *Crveni admiral*, *Jelena Četković* (1967); *Lažni car Šćepan Mali* (1969); *Kanjoš Macedonović*, *Prorok*, *More do koljena* (1970); *Podanici* (1972); *Ratna sreća*, *Rupa na nebu* (1975); *Medalja*, *Pramen tame* (1976) i dr. Dobitnik je više nagrada i priznanja.

➤ *Odredbom člana 1 tačka 11 alineja 1 Predloga odluke, predlaže se da se na području Mjesne zajednice "Rogami", ulici koja se prostire od regionalnog puta Podgorica - Danilovgrad prema jugozapadu u dužini od 157 m (prema Malom brdu), zatim skreće u pravcu zapada i u dužini od 258 m ide podnožjem Malog brda, odredi naziv Ulica Đorđija Popovića.*

ĐORĐIJE Ristov POPOVIĆ (1900-1972), učitelj, samouki istraživač prošlosti, narodnog života i običaja plemena Piperi.

Rođen je u selu Blizna, u Piperima. Osnovnu školu je završio u Blizni, nižu gimnaziju u Podgorici, a učiteljsku školu u Peći i Danilovgradu. Bio je učitelj generacijama crnogorskih i piperskih đaka. Službovao je i u Metohiji i Crnoj Gori, vaspitavajući generacije crnogorskih i piperskih đaka. Pred početak Drugog svjetskog bio je na dužnosti upravitelja škole u Blizni, "koja je tada imala četiri razreda sa 86 učenika". U toku Drugog svjetskog rata, kada su Talijani popalili sela po Piperima, stradala mu je i prilična građa o razvoju crnogorskih plemena, posebno Pipera i Bratonožića, veliki broj istorijskih dokumenata, lični zapisi, korespondencija, kao i velika biblioteka sa cjelokupnom imovinom.

Sinovi su mu pripadali NOP-u, pa je Đorđije dopao četničko-italijanskog zatvora na Zabjelu. Po izlasku iz zatvora priključio se NOP-u.

Bio je priznati pedagog i sa pravom se nazivao narodnim učiteljem, jer je sve vrijeme svoga dugogodišnjeg pedagoškog rada proveo s narodom. Otuda i njegovo interesovanje za etnologiju i prikljupljanje etnografske građe iz prošlosti, narodnog života i običaja plemena Piperi. Rezultat tih dugogodišnjih istraživanja je njegovo značajno djelo, etnološka studija "*Piperi u tradiciji i istoriji*", štampana u Beogradu, 1994. godine. U ovoj knjizi je unio razne podatke o porijeklu Pipera, opisao znamenite Pipere iz prošlosti, običaje, važne istorijske događaje, naveo sva bratstva iz svih piperskih sela, te priložio njihove rodoslove. Bio je opsjednut nastojanjem da se što više činjenica, naročito iz starijih vremena, zapiše o Piperima i otrgne od zaborava. Dotakao je sve tri teme etnološkog istraživanja: materijalnu, socijalnu i duhovnu kulturu. To je bio mukotrpan rad koji je trajao pola vijeka, kako procjenjuju njegovi kritičari. Njegov cjelokupan rad svakako je jedna sjajna kockica i doprinos mozaiku crnogorske prosvjete i kulture. On je bio jedan od onih stvaralaca koji marljivo rade, bez pompe, doprinoseći kulturnom razvoju i ugledu svoje sredine, a samim tim razvoju i ugledu Crne Gore. Umro je 1972. godine.

Zastupljen je u knjizi Slobodana Simovića *Piperski pomenik – Prilozi za plemenski biografski leksikon* u izdanju Saveza udruženja boraca NOR-a i antifašista Crne Gore, Podgorica 2020.

➤ *Odredbom člana 1 tačka 11 alineja 2 Predloga odluke, predlaže se da se na području Mjesne zajednice "Rogami", saobraćajnici koja započinje kod vijadukta u naselju Vraničke njive i prostire se u pravcu zapada sjeverozapada, trasa joj prolazi kroz DUP "Vraničke njive" u dužini od 683 m, odredi naziv Ulica Janka Brajovića.*

JANKO BRAJOVIĆ (1889-1948), vajar, crnogorski emigrant, patriota

Kao mjesto rođenja u različitim izvorima navode se: Gostilje Brajovića, Danilovgrad, odakle mu je otac, Rijeka Crnojevića i Cetinje, kao i to da je višu školu za vajarstvo završio u Beču. Međutim, nailazimo i na podatak da je Brajović u izjavama za englesku i američku štampu pomenuo da je rođen na Cetinju, kao i da je "studirao u Parizu" ("The Milwaukee Journal" od 21.7.1930. godine).

U Prvom balkanskom ratu Brajović je jedva preživio nakon teškog ranjavanja tokom borbi na Bardanjoltu na skadarskom frontu. Oporavio se poslije nekoliko operacija i šestomjesečnog bolničkog liječenja. Tokom Prvog svjetskog rata bio je prvo u štabu Princa Petra, a kasnije u štabu kralja Nikole, sa kojim je, nakon vojnog poraza crnogorske vojske od Austrougarske, otišao preko Albanije i Italije, u Francusku, u egzil. Poslije kraćeg boravka u Francuskoj i obilaska nekoliko evropskih zemalja, Janko Brajović je odlučio da otputuje za Ameriku. Jedan je od istaknutijih, politički angažovanih, crnogorskih emigranata u SAD. Godine 1919. u Detroitu objavio je knjigu *The voice of Montenegro*, koja je slovila kao političko-programski okvir djelovanja crnogorske emigracije u SAD. Poslije neuspjele Božićne pobune u Crnoj Gori, Janko Brajović se vratio iz Amerike u Evropu, djelujući na relaciji Francuska - Italija - Velika Britanija. Zbog svoje političke angažovanosti uhapšen je u Italiji i izručen novim vlastima Kraljevine SHS. Nakon nekoliko godina provedenih u zatvoru u Beogradu, uspijeva da pobjegne. Odrekao se svojih stavova 1927. godine i to je saopštio jugoslovenskom poslaniku u Londonu, gdje je povremeno živio.

Bio je vajar svjetskog glasa, za koga je naša šira javnost saznala prije dvadesetak godina. Njegova vajarska djela krase parlamente, trgove, pozorišta i nacionalne institucije širom svijeta, posebno u zemljama Južne Amerike. Izlagao je u Londonu i Parizu. Monumentalna statua Isusa Hrista, visoka blizu 3 m, koju je krajem 1925. godine uradio u svom studiju u Londonu, uzdigla je Janka Brajovića u sam vrh svjetske vajarske umjetnosti. U Kraljevskoj akademiji umjetnosti u Londonu 1933. godine bio je izložen njegov rad u bronzi - bista poglavice indijanskog plemena Joulače. Činjenica da su njegovi radovi izlagani tri godine zaredom (1933, 1934. i 1935) na godišnjoj izložbi Kraljevske akademije umjetnosti u Londonu, dovoljno govori o značaju i kvalitetu vajarskog umijeća Janka Brajovića.

Umro je 24. februara 1948. godine, u kanadskom gradu Vankuveru. Vijest o smrti Janka Brajovića njegov sin Nikola primio je samo par dana nakon što je primio pismo od oca u kojem mu piše da se sprema za povratak u Crnu Goru. Njegovi posmrtni ostaci su kremirani i iste godine dopremljeni u Crnu Goru. Godine 1952, kada je preminuo Jankov brat Savić, zajedno sa njegovim posmrtnim ostacima, u grob na cetinjskom groblju, položena je i urna sa pepelom Janka Brajovića.

➤ *Odredbom člana 1 tačka 12 alineja 1 Predloga odluke, predlaže se da se na području Mjesne zajednice "Dajbabe", ulici koja se prostire od Ulice Kolovrat na istok u dužini od oko 250 m, odredi naziv Ulica Stojana Cerovića.*

STOJAN CEROVIĆ (1898–1943), učesnik balkanskih ratova i NOR-a, novinar, publicista.

Rođen je u Tušini, Šavnik. Osnovnu školu je završio na Cetinju, a gimnaziju i studije jugoslovenske književnosti i francuskog jezika u Beogradu. Još kao student bavio se novinarstvom. Bio je urednik lista "Pijemont" i saradivao je u listu "Politika". Kao dobrovoljac učestvovao je u Prvom i Drugom balkanskom ratu. Godine 1915. napustio je Beograd i sa srpskom vojskom, koja se povlačila preko Albanije, dospio do Grčke, odakle se prebacio za Pariz. U Beograd se vratio 1921. godine da bi završio studije, a na mjesto profesora nikšićke gimnazije postavljen je 1921. godine. Po dolasku u Nikšić pokrenuo je i uređivao nedjeljni list "Slobodna misao". Bio je pokretač časopisa "Razvršje" i "Valjci". U svojoj štampariji u Nikšiću štampao je veliki broj knjiga istaknutih kulturnih radnika Kraljevine Jugoslavije. Pripadao je Zemljoradničkoj stranci. Objavio je tri zbirke anegdota pod nazivom "Crnogorci o sebi i životu". Okupacija Jugoslavije 1941. godine zatekla ga je u Nikšiću, odakle se prebacio u rodnu Tušinu. Ubrzo je bio uhapšen i interniran u Albaniju. U novembru 1941. godine kao težak bolesnik, pušten je na slobodu. Odmah poslije toga otišao je na Žabljak, gdje se priključio NOP-u. Predsjedavao je Konferencijom rodoljuba na Tjentištu, 16. juna 1942. godine. Biran je za člana AVNOJ-a i učestvovao je na Prvom zasijedanju AVNOJ-a, 26. i 27. novembra 1942. godine u Bihaću. Umro je od rana zadobijenih u bici na Neretvi, 22. marta 1943. godine.

➤ *Odredbom člana 1 tačka 12 alineja 2 Predloga odluke, predlaže se da se na području Mjesne zajednice "Dajbabe", ulici koja se prostire kao i Ulica Stojana Cerovića, južno od nje i istih je planskih karakteristika, odredi naziv Ulica Tanasija Pejatovića.*

TANASIJE PEJATOVIĆ (1875-1903), osnivač i direktor Pljevaljske gimnazije, publicista.

Rođen je u Pljevljima, gdje je završio osnovnu školu. Maturirao je u Prvoj beogradskoj gimnaziji. Kao učenik drugog razreda, u vremenu kada je postojalo samo nekoliko listova koji su se bavili šalom, humorom i satirou, postao je urednik ilustrovano-satiričnog lista "Tipar" koji je stvarao sa Stevanom Samardžićem, kasnije poznatim pripovjedačem i nastavnikom pljevaljske gimnazije i bratom Ristom Pejatovićem, akademskim slikarem. List je izlazio u Beogradu od 1893. do 1895. godine, a zbog kritičkog odnosa prema režimu, ilegalno je izdavan i dijeljen. U Beogradu je diplomirao, sa odličnim uspjehom, na istorijsko-geografskom odsjeku Velike škole. Još kao student, sa profesorom Jovanom Cvijićem, započeo je istraživanja u oblasti geografije i

antropogeografije. Po završetku studija 1899. godine, postavljen je za profesora gimnazije u Skoplju. Prilikom boravka u rodnom kraju, aktivno se uključio u pripreme za otvaranje gimnazije u Pljevljima. Položio je uspješno i profesorski ispit i postavljen na dužnost direktora Gimnazije 20. januara 1902. godine, gdje ostaje do smrti.

Vremenom, baveći se intenzivnim antropogeografskim istraživanjima, Tanasije je postao jedan od najdarovitijih saradnika Jovana Cvijića. Upravo njegovom studijom "Srednje Polimlje i Potarje u Novopazarskom sandžaku - antropogeografska ispitivanja" (1902), Srpska Kraljevska Akademija započinje seriju regionalnih antropogeografskih ispitivanja. Kako bi izbjegao moguća ometanja u budućem istraživačkom radu, ovu studiju je objavio pod pseudonimom Petar Mrkonjić. Osim ovog značajnog djela, objavio je i radove: "Proučavanje sela u jednom dijelu Polimlja" (1898), "Mrnjavčevići u istoriji i narodnim pjesmama" (1899), "Jedan srpski rodoslov nove redakcije" (Spomenik SKA, XXXVIII, 1900), "Spisak fermana, buruntija, hudžeta, murasela, hućuma, teskara i drugih isprava za manastire Sv. Trojica kod Pljevalja, Banju, Kratovo, Mažiće, Dovolju i Dubočicu" (Spomenik SKA, XXXIX, 1903). Nekoliko putopisnih i istorijsko-geografskih članaka, sa nizom fotografija, koje je sam izradio, objavio je u beogradskoj "Novoj iskri", br. 3 i 7, 1903. g.

Tanasije Pejatović pokazivao je izuzetnu darovitost za slikarstvo i crtanje o čemu svjedoči jedan broj njegovih radova koji se čuva u Zavičajnom muzeju u Pljevljima. O njegovom slikarskom talentu pisao je likovni kritičar i slikar Vitomir Srbljanović, u Pljevaljskim novinama, 15. juna 1969. godine.

Smrt ga je prekinula u jeku zamašnog naučnog, prosvjetnog i kulturnog djelovanja. Umro je 23. aprila 1903. godine u dvadeset osmoj godini. Istaknuti naučnik Jovan Cvijić je povodom Tanasijeve smrti rekao: "Najveće ime kulturne i prosvjetne istorije Pljevalja. Uz prosvjetiteljsku djelatnost bavio se naučnim radom, izučavanjem života i običaja pljevaljske regije, istorijom kulture i publicistikom".

Povodom 75 godina od smrti Tanasija Pejatovića, u *Glasniku* Etnografskog instituta CANU, knj. XXVII, 1978, objavljen je tekst Dobrila Aranitovića, o njegovom životu i radu sa bibliografijom.

➤ *Odredbom člana 1 tačka 12 alineja 3 Predloga odluke, predlaže se da se na području Mjesne zajednice "Dajbabe", ulici koja se prostire od Ulice Kolovrat na sjeveroistok, presijeca Evropsku ulicu i ide do kraja zahvata plana u dužini od oko 400 m, odredi naziv Ulica Petra Stojanovića.*

PETAR STOJANOVIĆ (1921-1990), žurnalista i publicista, advokat, profesor Univerziteta.

Rođen je u Botunu, Podgorica. Osnovnu školu je završio u Srpskoj, u Zeti, a gimnaziju u Peći. Pravni fakultet je završio u Beogradu, 1950. godine. Sudsko-advokatski ispit je položio u Titogradu. Doktorat pravnih nauka odbranio je na

Pravnom fakultetu u Beogradu 1965. godine, na temu "Pravni položaj žene u Crnoj Gori u XIX vijeku". Učestvovao je u NOR-u i narodnoj revoluciji od 1941. do 1945. godine. Nosilac je Partizanske spomenice 1941. godine. Poslije završetka Drugog svjetskog rata, od 1945. do 1947. godine, radio je u Oblasnom odboru za Kosovo i Metohiju, kao glavni i odgovorni urednik lista "Jedinstvo", organa NF za Kosmet. Početkom aprila 1947. godine prešao je na rad u list "Borba", u Beogradu, gdje je ostao do novembra 1949. godine. Bio je član spoljnopolitičke redakcije ovog lista i 1947/1948. godine bio je specijalni izvještač iz Italije. Do 1972. godine bavio se advokaturom u Titogradu. Od 1972. do 1978. godine bio je profesor Pravnog fakulteta u Titogradu. Predavao je predmete: porodično, nasljedno, građansko-procesno pravo i istoriju prava. Penzionisan je 1978. godine. Studije i članke objavljivao je u periodičnim publikacijama. Umro u Titogradu.

Zastupljen je u knjizi Nikole Rackovića Leksikon crnogorske kulture, DOB, Podgorica, 2009

➤ *Odredbom člana 1 tačka 12 alineja 4 Predloga odluke, predlaže se da se na području Mjesne zajednice "Dajbabe", ulici koja se prostire od Ulice Luke Dragišića na jug podnožjem brda Dajbabska gora, u dužini od oko 200 m, odredi naziv Ulica Arsa Mišurovića.*

ARSENIJE - ARSO MIŠUROVIĆ (1927-1945), učesnik NOB-a.

Rođen je u Dajbabama. Završio je osnovnu školu. Potiče iz seljačke porodice. Stupio je u NOV u decembru 1944. godine. Bio je borac Sedme omladinske udarne brigade „Budo Tomović“. Učestvovao je u sastavu ove jedinice u završnim borbama za oslobođenje zemlje. Poginuo je u maju 1945. godine u borbi za oslobođenje Hrvatskog Karlovca.

➤ *Odredbom člana 1 tačka 13 alineja 1 Predloga odluke, predlaže se da se na području mjesnih zajednica "Kruševac" i "1. maj", bulevaru koji se prostire od kružnog toka kod Kapital plaze na jugozapad do kružnog toka na raskršnici Cetinjskog i Nikšićkog puta tj. do Nikšićke ulice, odredi naziv Bulevar knjaza Danila Petrovića (sada Bulevar Cetinjski put).*

KNJAZ DANILO I PETROVIĆ - NJEGOŠ (Njeguši, 25. V 1826 - Kotor, 1. VIII 1860), crnogorski knjaz (1851-1860). Sin Stanka Stijepova, a brat vojvode Mirka Petrovića.

Za nasljednika ga je, testamentom, odredio vladika Petar II Petrović-Njegoš: "Za nasljednika mojega ostavljam Danila, Stankova sina, a mojega sinovca".

U vrijeme kada je izabran za gospodara, Danilo je imao 26 godina. Nedugo nakon što je njegov izbor za gospodara potvrđen na skupštini, Danilo je počeo da se priprema za put u Rusiju. U Rusiji je trebalo da bude posvećen za vladiku, a prije toga da dobije duhovnički čin. Međutim, Danilo je odlučio da prekine

teokratsku tradiciju u Crnoj Gori, i da u Petrogradu, umjesto mitropolitskog čina, dobije knjaževsko zvanje.

Odluka o proglašenju Crne Gore za knjaževinu, a Danila za nasljednog knjaza, donijeta je 7. marta 1852. godine. Senatori su odluku uputili ruskom caru, tražeći da je podrži i odobri. Ova odluka crnogorskog Senata, koja je sadržala i molbu ruskom caru, stigla je u Petrograd prije Danila, tako da je car Nikolaj I, kada ga je 15. juna primio u zvaničnu audijenciju, već imao gotovu odluku o priznanju crnogorske knjaževine, a Danila za knjaza. Tako je Danilo postao prvi crnogorski svjetovni vladar poslije Đurđa Crnojevića.

Jedan od najvećih uspjeha perioda vladavine knjaza Danila bila je bitka na Grahovcu, 13. maja 1858. godine, u kojoj su Crnogorci potukli tursku vojsku, a koja je rezultirala odlukom predstavnika velikih sila na Carigradskoj konferenciji da Crna Gora dobije Grahovski kraj, Rudine, Uskoke, Župu Nikšićku, Gornje Lipovo, Gornje Vasojeviće, te dio Drobnjaka i Kuča. Državna teritorija Knjaževine Crne Gore nakon ovih teritorijalnih dobitaka iznosila je 4.400 km², što je u odnosu na njenu predašnju površinu uvećanje za 1.500 km². Crna Gora je krajem pedesetih godina 19. vijeka imala oko 125.000 stanovnika.

Ne manje napora i truda, knjaz Danilo je uložio i na sređivanju unutrašnjih prilika u Crnoj Gori. U tome je imao dosta problema, koje su mu stvarali vođe njegove opozicije i brojni plemenski glavari. Neki od njih su svoj opzicioni stav prema knjazu platili životom, a dio njih je bio prinuđen na emigraciju. U tim političkim previranjima i knjažev život je bio u opasnosti jer su na njega izvođeni atentati, a od jednoga će na kraju i stradati.

Knjaz Danilo je radio na uređenju državne uprave i osposobljavanju državnih institucija. Izveo je reformu vojske. Neposredno nakon Omer-pašino napada popisao je sve vojne obveznike u Crnoj Gori i oformio Krstonosnu vojsku (1854) koju je podijelio na stotine i desetine, a 1855. godine ustanovio je Gardu. Uveo je i artiljerijski rod u crnogorsku vojsku. Sproveo je administrativne i vojne reforme, modernizovao državni aparat, stimulisao privredni i kulturni razvoj, uveo carine na trgovinu. Uveo je pasoše za Austriju i tražio da ona to isto učini za Crnu Goru, osnovao je svoje trgovačke agenture u susjednim austrijskim gradovima. Na Cetinju je 1855. godine otvorio školu internatskog karaktera, i poslao prve mladiće na školovanje u inostranstvo. Postavio je crnogorskog zastupnika u Carigradu. Umjesto Njegoševe štamparije, koja je 1853. godine pretopljena u olovna zrna za vrijeme Omer-pašino napada, nabavio je novu štampariju. Njegov najveći doprinos uređenju društvenih odnosa u Crnoj Gori predstavlja donošenje Zakonika (1855). Knjaz Danilo je smrtno stradao 31. jula 1860. godine u Kotoru. Na njega je pucao politički emigrant Todor Kadić.

Teško ranjen iz pištolja Danilo je preminuo narednog dana. Knjaz Danilo nije imao muške djece. Iz braka sa Darinkom Kvekić, Srpkinjom iz Trsta, koja je 1855. godine postala crnogorska knjeginja, imao je kćer Olgu, rođenu 1859. Knjaza Danila je na crnogorskom prestolu naslijedio njegov sinovac, Nikola Mirkov Petrović.

➤ *Odredbom člana 1 tačka 14 alineja 1 Predloga odluke, predlaže se da se na području mjesnih zajednica "Tološi I" i "Tološi II" ulici koja se prostire od Ulice dr Blaža Raičevića na sjeverozapad, pored Poljoprivrednog instituta do Ulice Partizanski put u dužini od 1000 m, odredi naziv Ulica kapetana Đura Draškovića (sada Ulica knjaza Danila).*

ĐURO DRAŠKOVIĆ (Čevo, 1880 - Cetinje, 6. 1. 1919), jedan od vođa Čevljana u Božićnom ustanku 1919. godine i prva žrtva sukoba oko Cetinja. Kapetan crnogorske vojske, učesnik Balkanskih i Prvog svjetskog rata. Tokom austrougarske okupacije interniran je u logor iz kojeg je pušten krajem 1918. godine. Po povratku u Crnu Goru učestvovao je u pripremi Božićnog ustanka protiv Podgoričke skupštine. Bio je jedan od pregovarača između ustanika i vlasti na Cetinju. U opsadi Cetinja predvodio je Čevljane i u napadu 24. 12. 1918/6. 1. 1919. godine je poginuo. Prema zapisu Jovana Četkovića, Đuro Drašković je prkosno na sto koraka pred braniocima Cetinja isukao sablju u jurišu i podviknuo: *Kralj Nikola jaše vranca, a kralj Petar na magarca*. Po drugoj verziji ubijen je kada se kao pregovarač približavao *bjelaškoj strani*.

* * *

Odredbama člana 2 je propisano da će se o realizaciji ove odluke starati organ lokalne uprave nadležan za komunalne poslove, a članom 3 da će se obilježavanje i postavljanje tabli sa nazivima ulica i bulevara i tablica sa brojevima izvršiti u roku od 90 dana od dana stupanja na snagu ove odluke.

Kako postoje razlozi iz člana 64 stav 5 Statuta Glavnog grada, odredbom člana 4 Predloga odluke propisano je da odluka stupa na snagu danom objavljivanja u "Službenom listu Crne Gore - opštinski propisi".

* * *

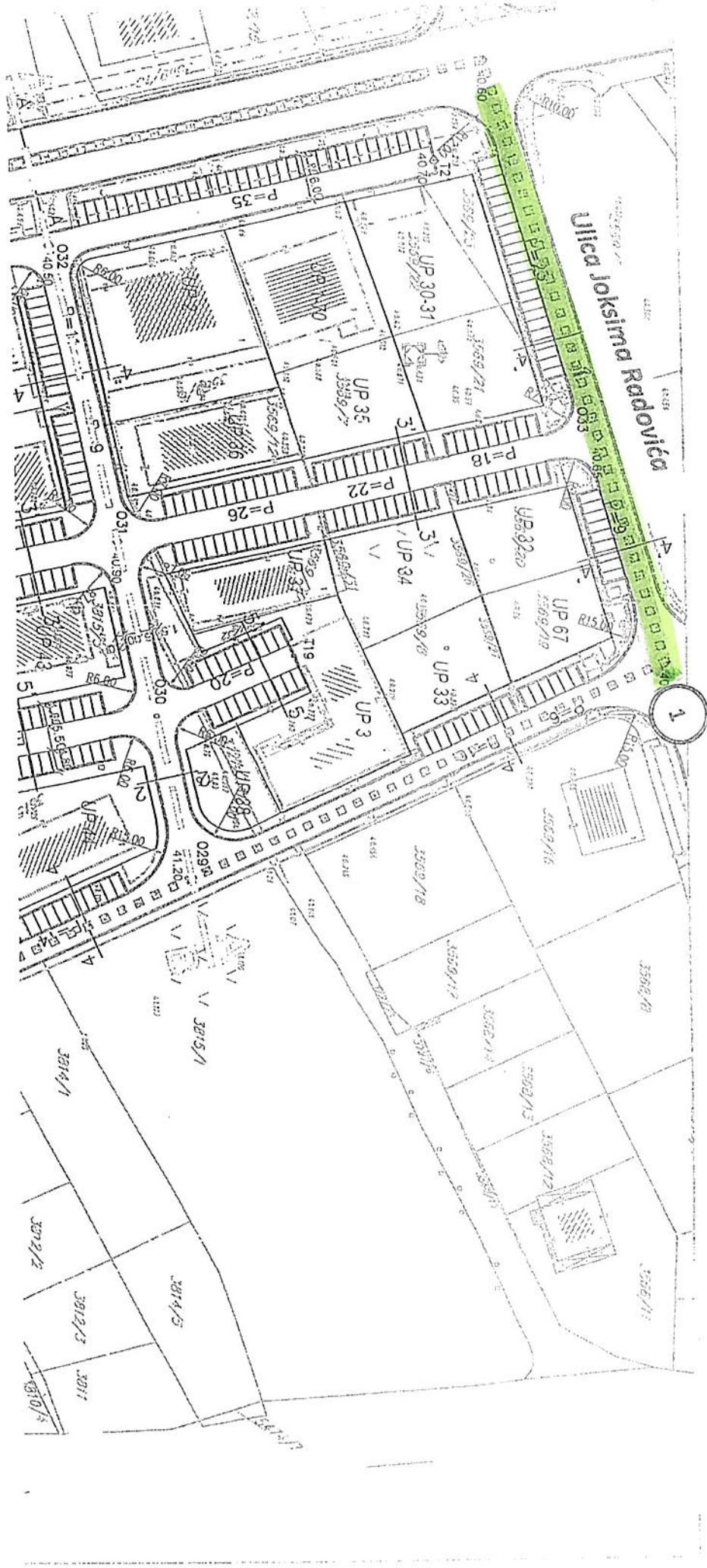
Prilog Predlogu odluke čini i grafički prikaz ulica, kojima se određuju nazivi.

Shodno navedenom, Savjet za davanje predloga naziva naselja, ulica i trgova predlaže Skupštini Glavnog grada da donese Odluku o podizanju spomen - obilježja davanjem naziva ulicama i bulevaru u Podgorici.

Grafički prikaz ulica, kojima se određuju nazivi:

DUP "TITEX"

DUP "ZABJELO 9"

DUP ČEPURCI

Ulica Joksima Radovića

1

brdo Ljubović

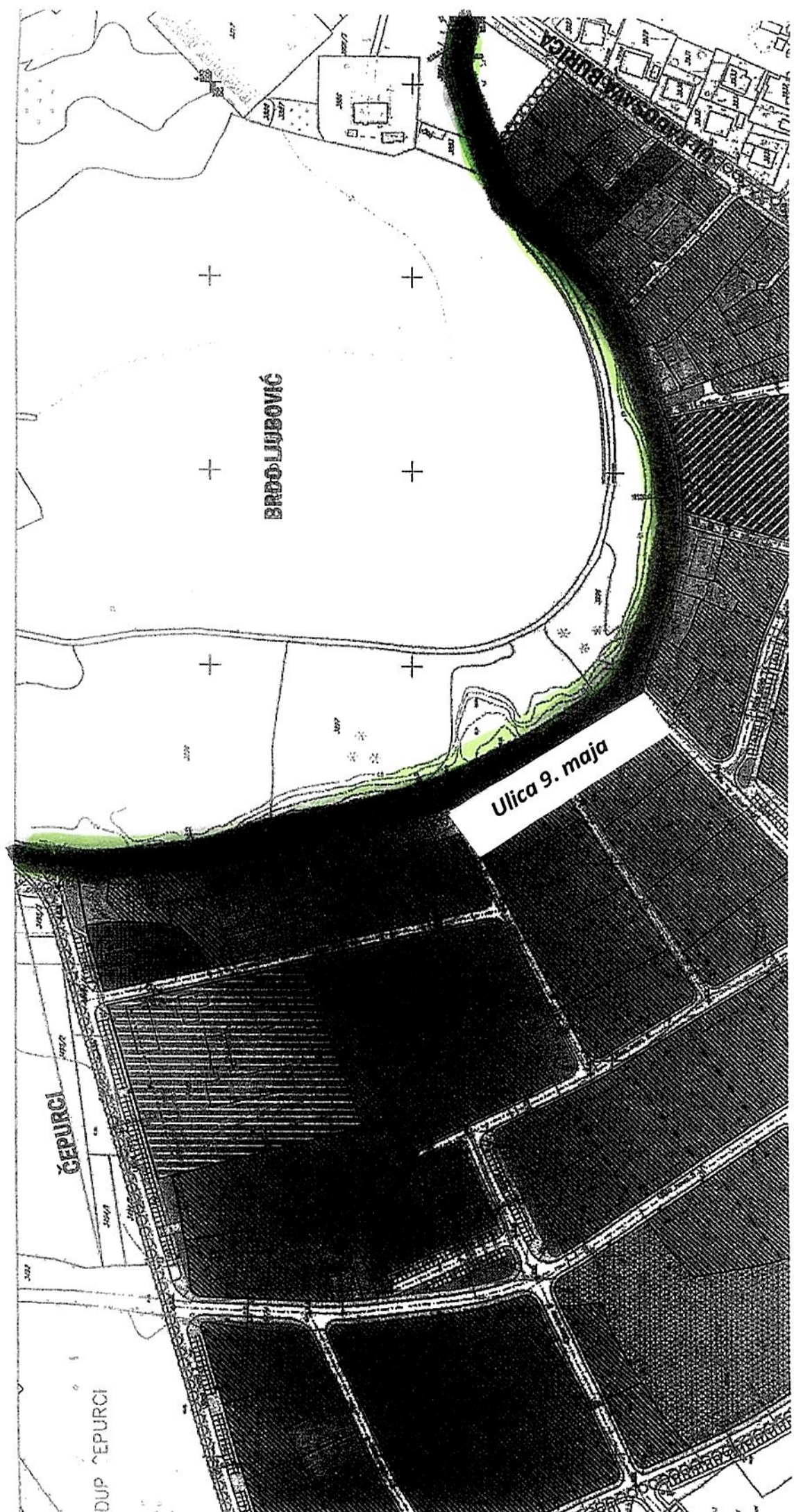
DUP "LUBOVIĆ"

DUP ZABJELO 9

DUP ZABJELO 6

DUP POŠTA

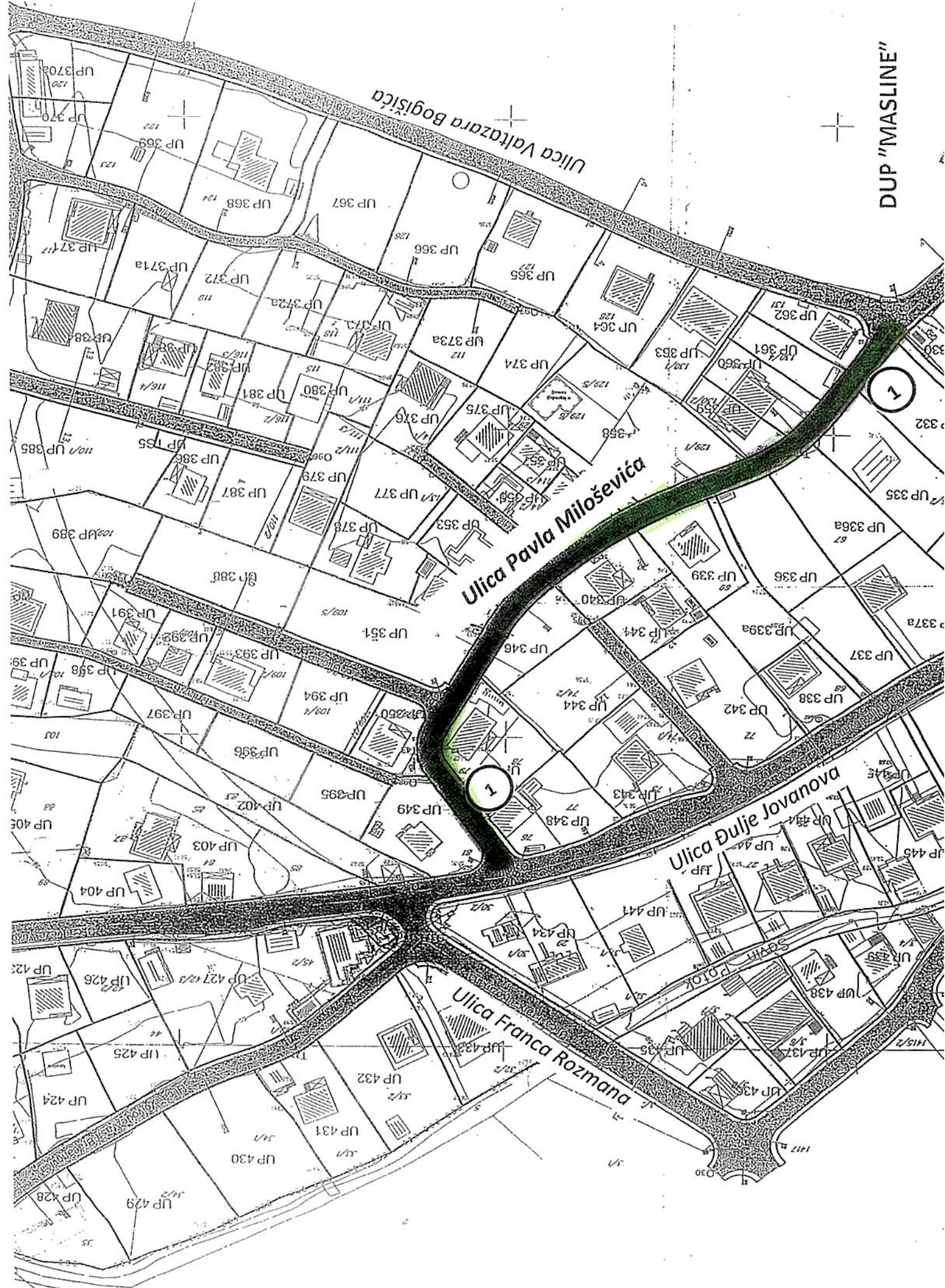
Ulica 9. maja

BRDOLJUBOVIĆ

ČEPURCI

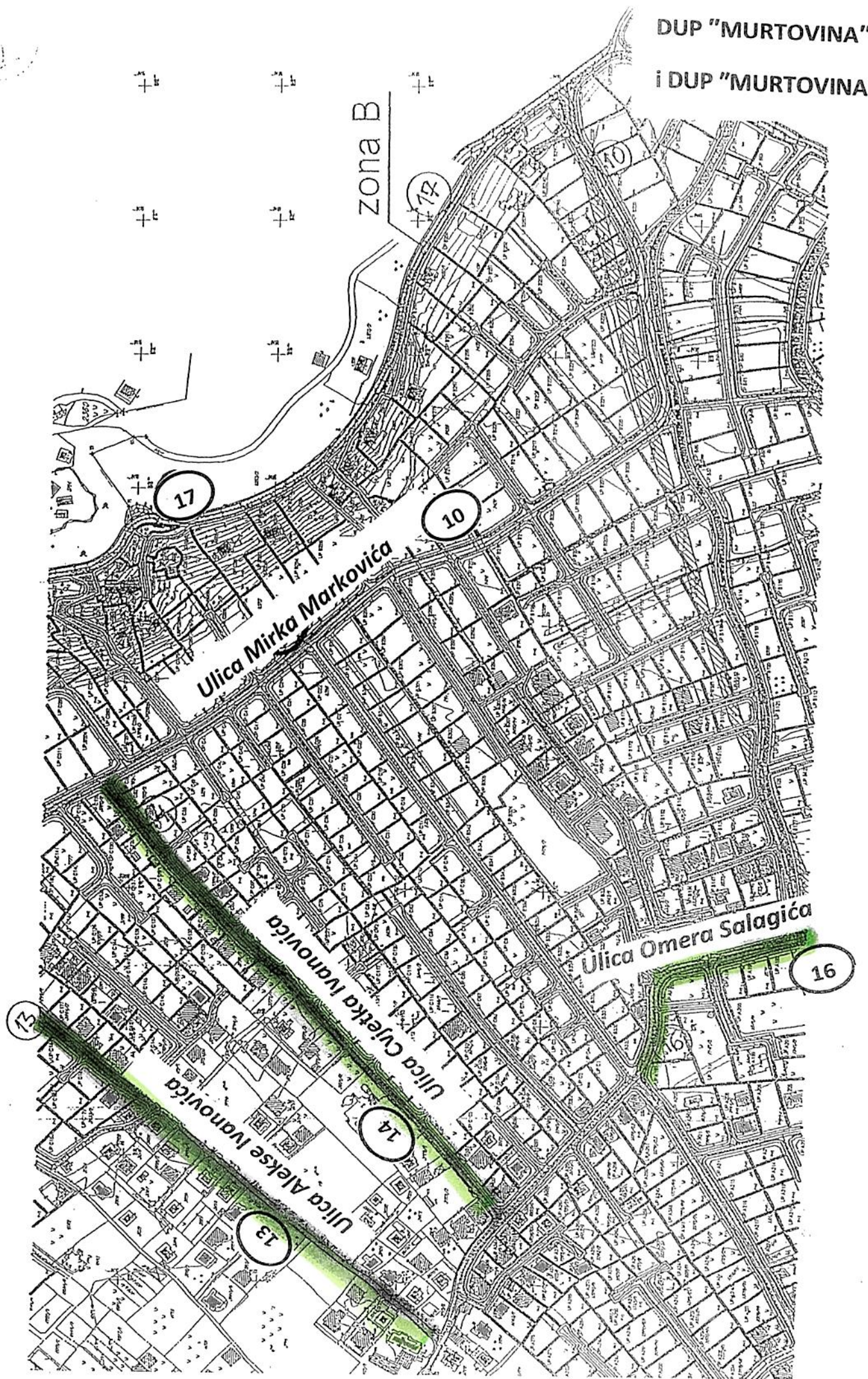
DUP ČEPURCI

DUP "MASLINE"

DUP "MURTOVINA"

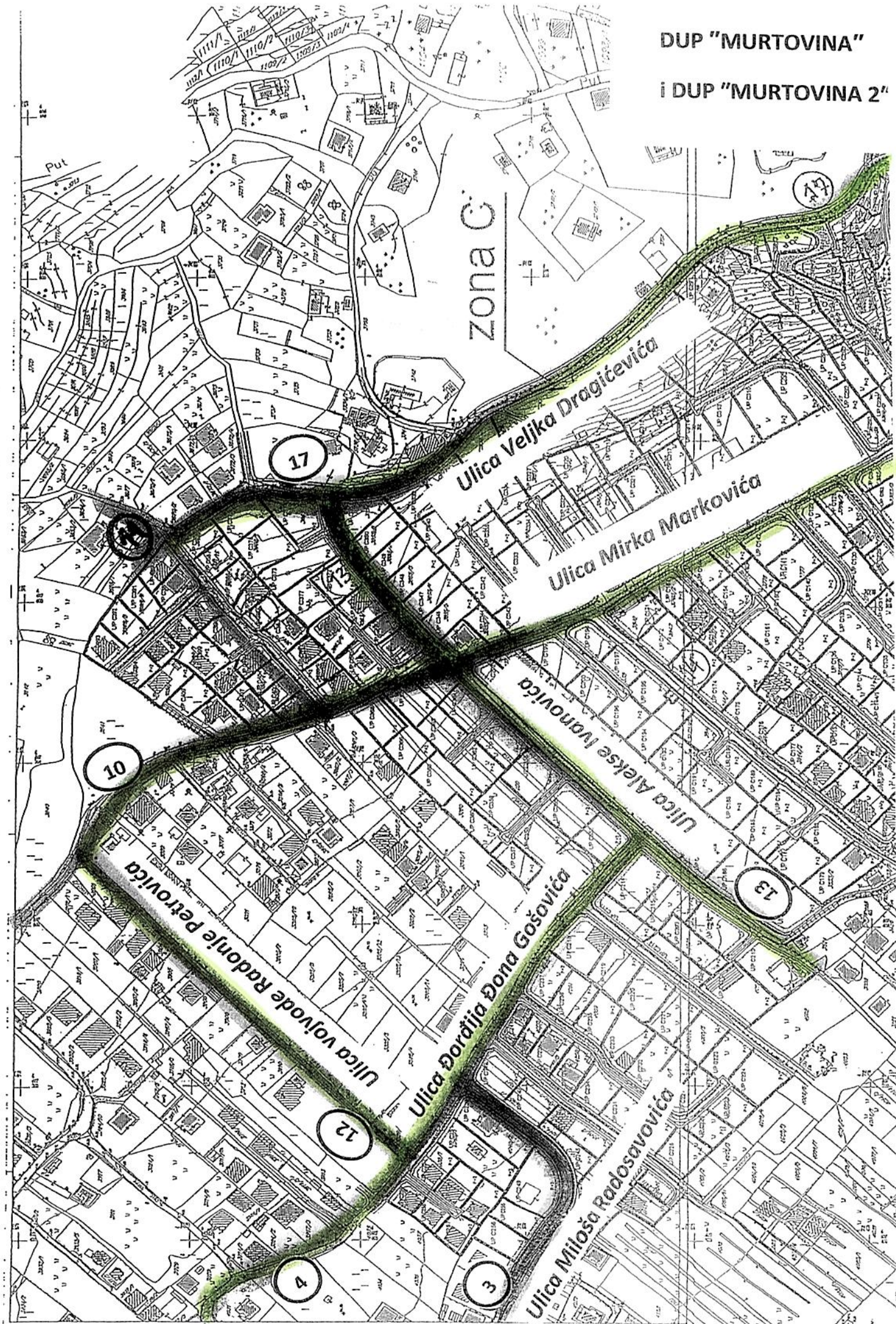
i DUP "MURTOVINA 2"

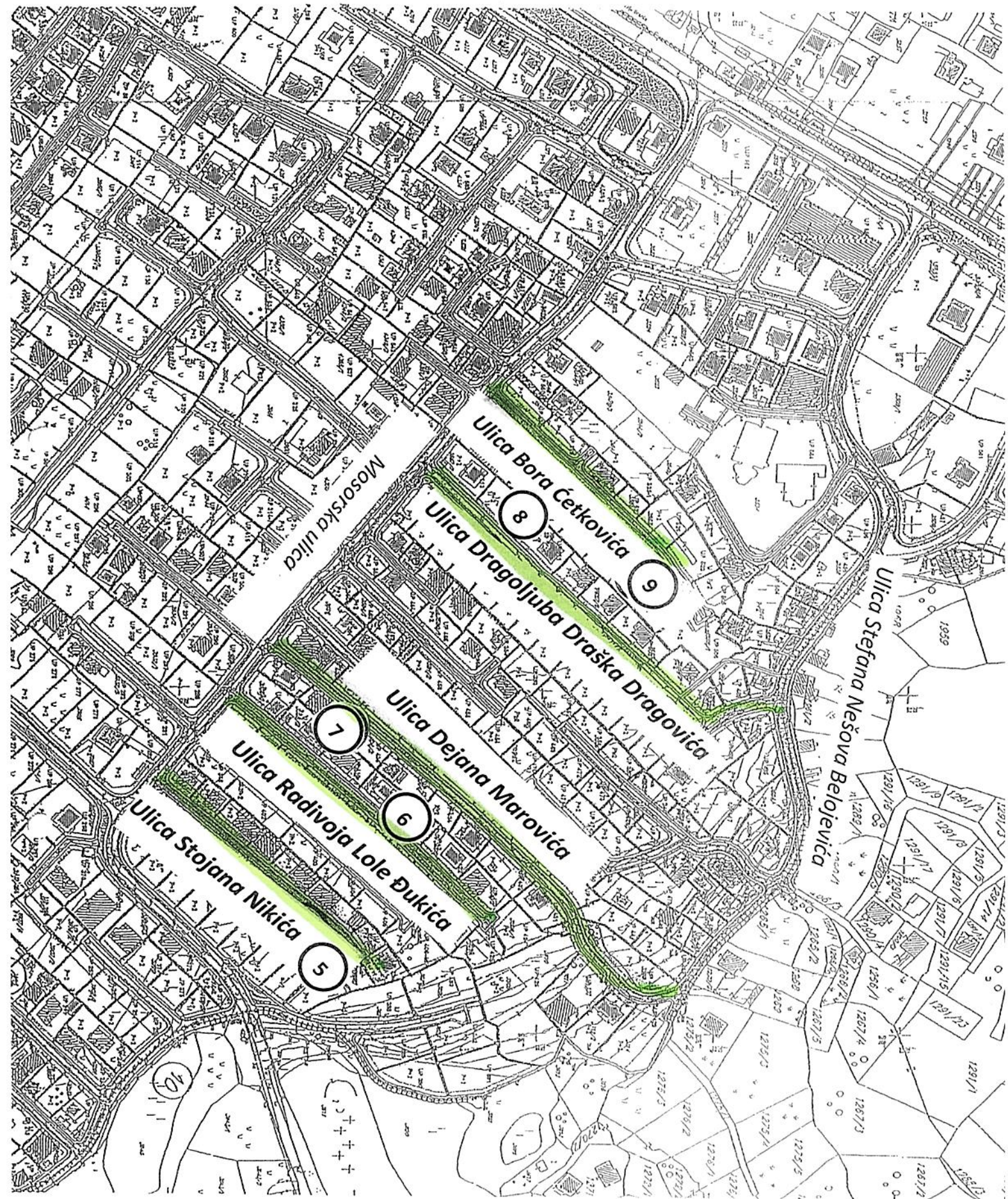

DUP "MURTOVINA"

i DUP "MURTOVINA 2"

Ulica Bora Četkovića 9
Ulica Dragoljuba Draška Dragovića 8
Ulica Dejana Marovića 7

Ulica Mosorska 6
Ulica Radivoja Lole Đukića 5
Ulica Stojana Nikića 12

Ulica Đorđija Đona Gošovića 3
Ulica vojvode Radonje Petrovića 4
Ulica Miloša Radosavovića 11

Ulica Alekse Ivanovića 13
Ulica Cvjetka Ivanovića 17
Ulica Veljka Dragičevića 10

Ul. generala Sava Orovića 14
Ulica Mirka Markovića 19

Ulica Iveze Vukova
Ulica Omera Salajgija

DUP "MURTOVINA" i
DUP "MURTOVINA 2"

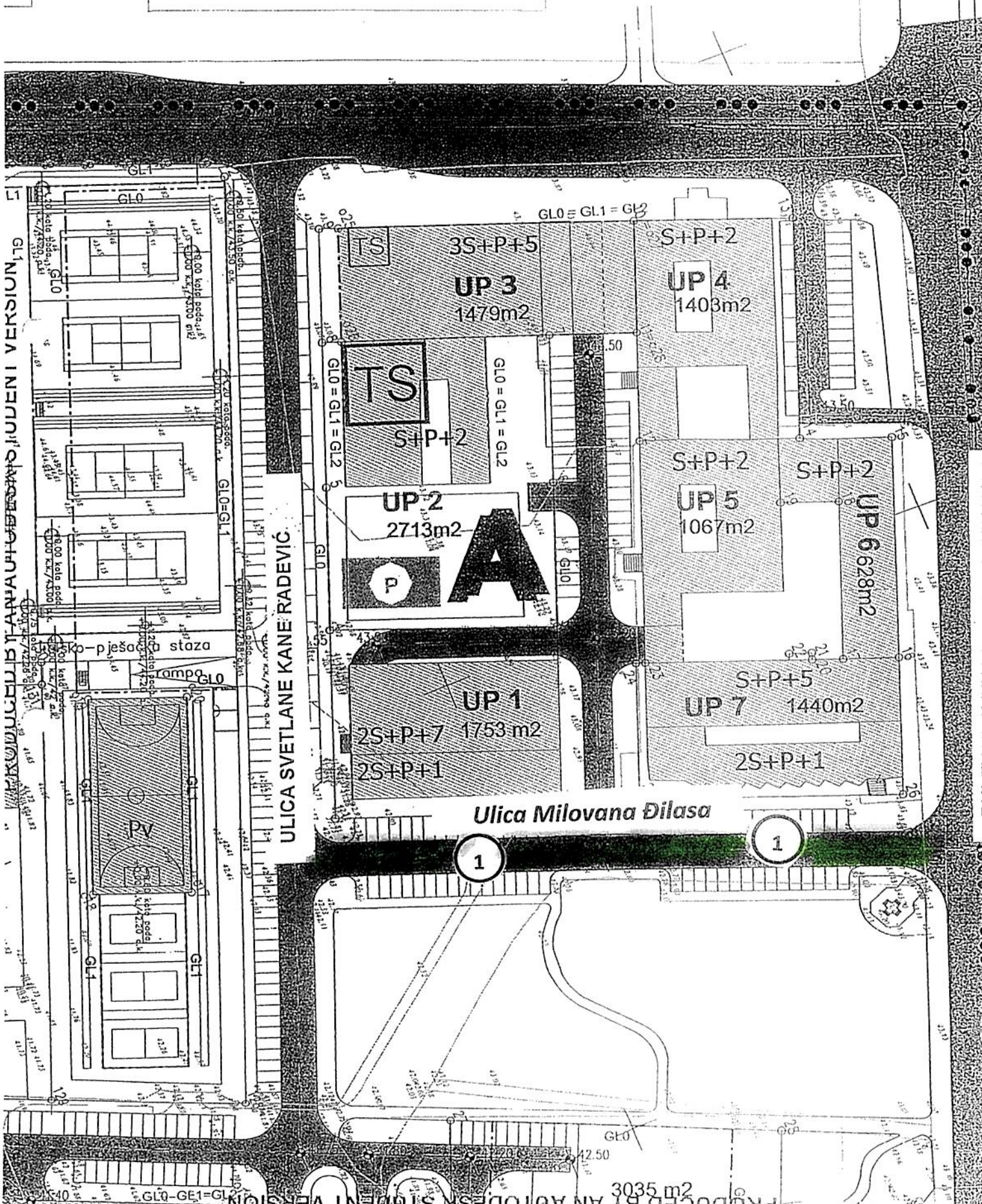

Ulica Boža Milačića

STARAZLA

DUP "ZLATICA B"

DUP «REKREATIVNO-KULTURNA ZONA NA OBALI MORAČE-JUŽNI DIO»

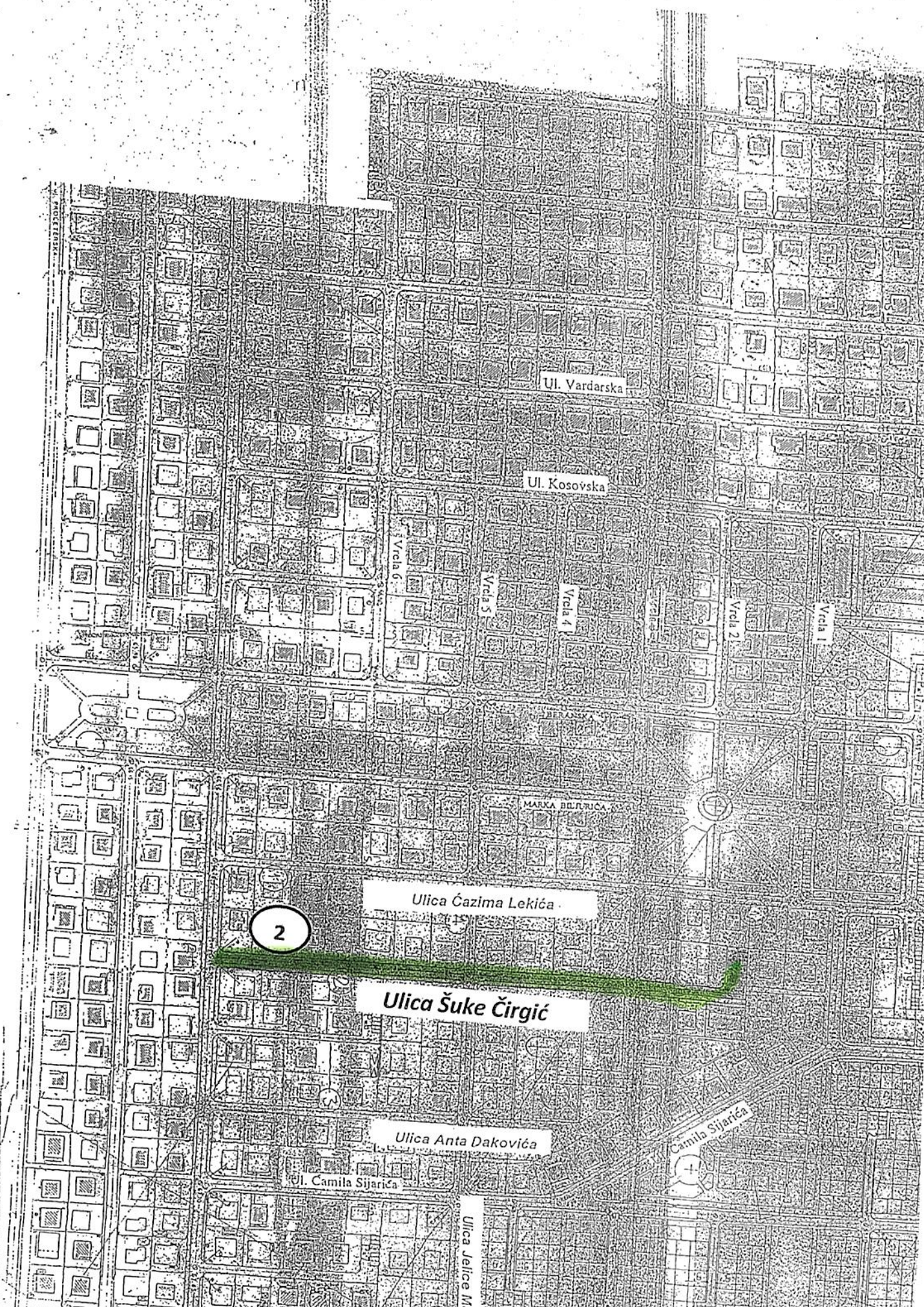

PRODUCED BY AN AUTODESK STUDENT VERSION

RILJ EVAR SVETOC PETRA CETINSKOC

DUP "DONJA GORICA"

2

Ulica Ćazima Lekića

Ulica Šuke Čirgić

Ulica Anta Dakovića

Ulica Camila Sijarića

Ulica Jelice Maškov

Ul. Vardarska

Ul. Kosovska

Vicla 6

Vicla 5

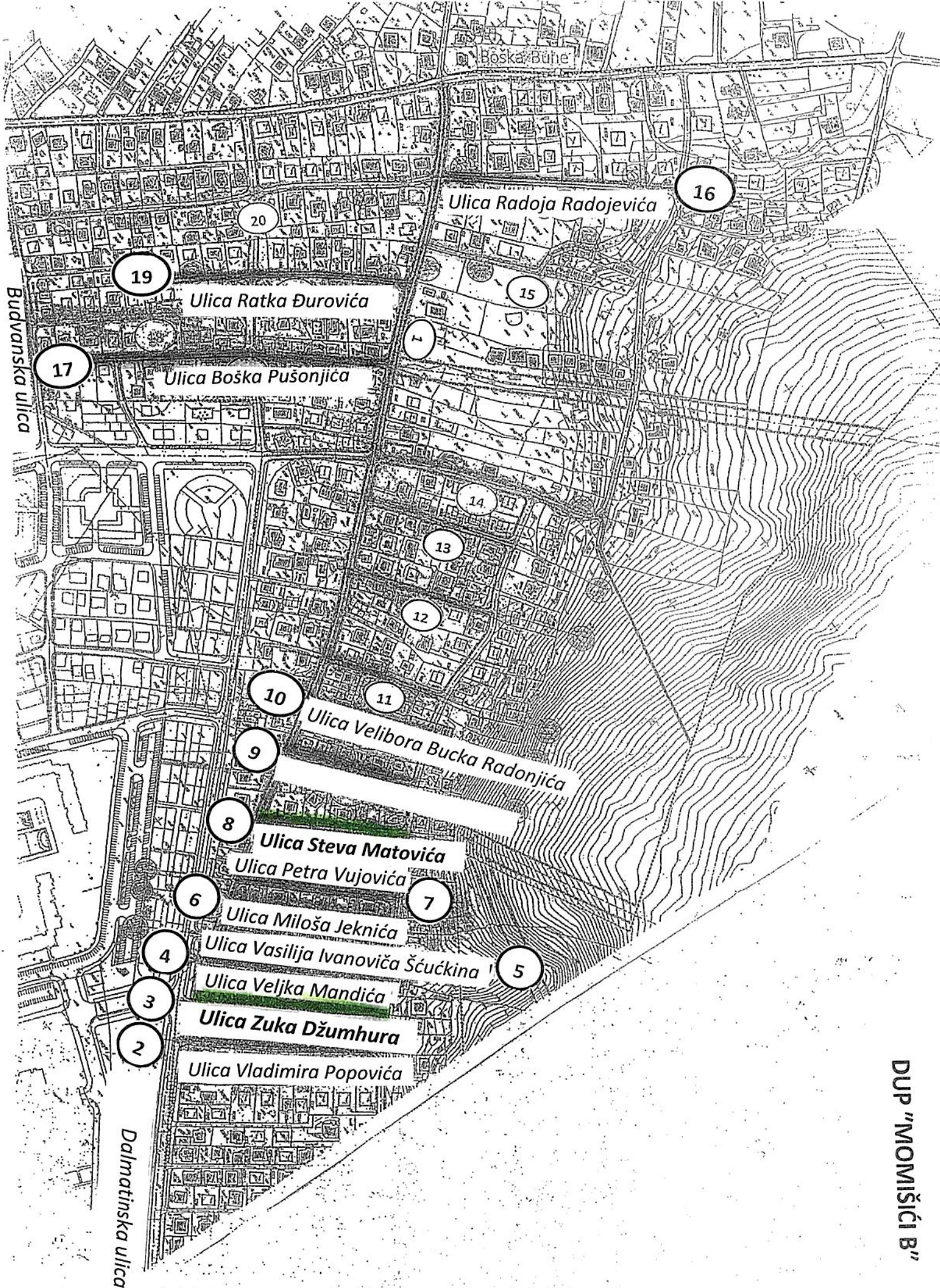
Vicla 4

Vicla 2

Vicla 1

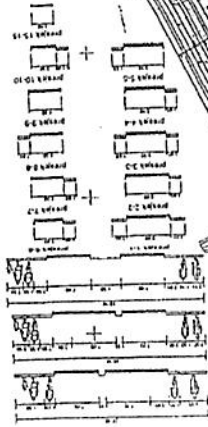
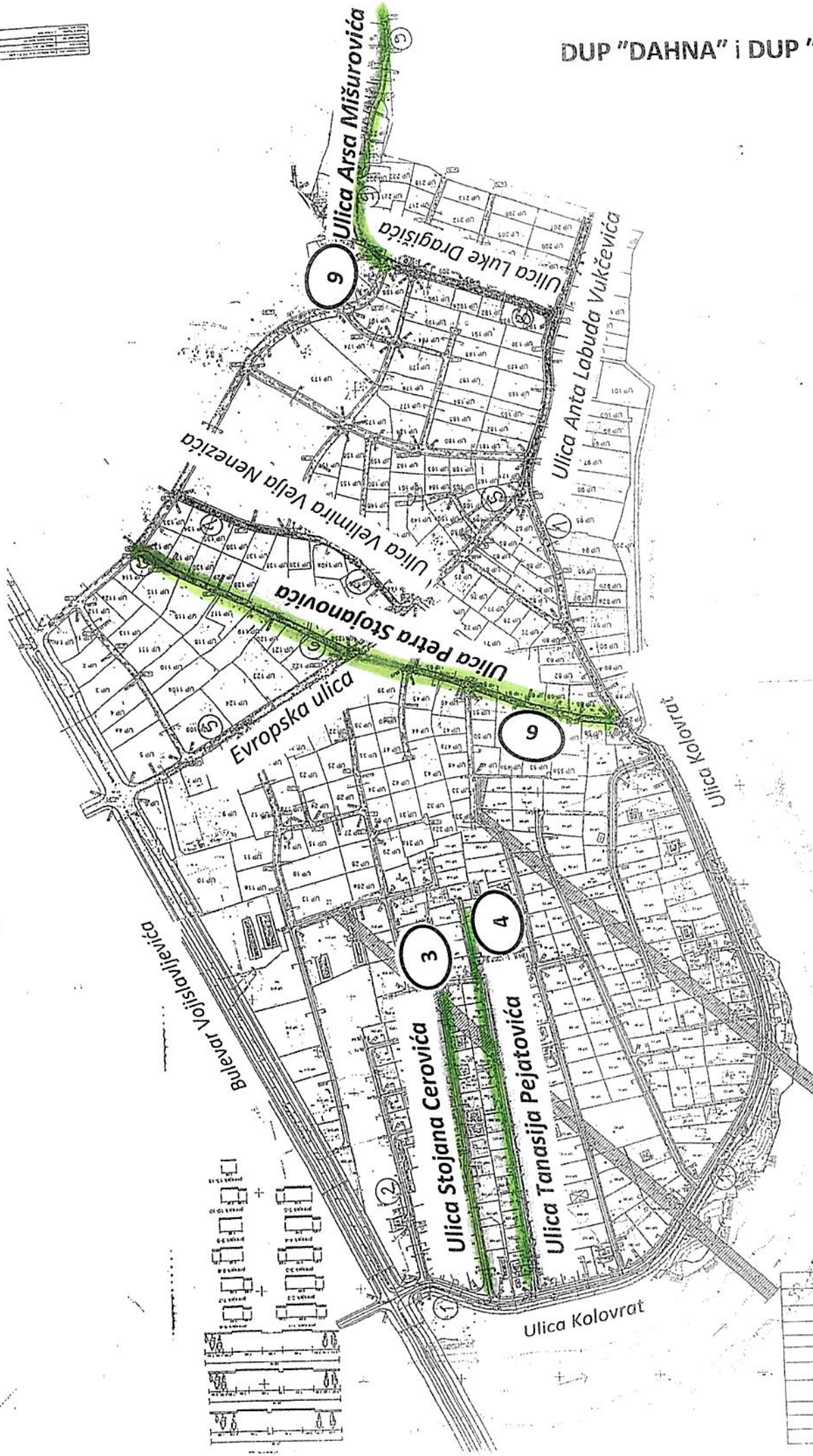
MARKA BILJURICA

Camila Sijarića

DUP "DAHNA" i DUP "DAHNA 1"

1:1	1:1
1:1	1:1
1:1	1:1
1:1	1:1
1:1	1:1

1:1	1:1
1:1	1:1
1:1	1:1
1:1	1:1
1:1	1:1
1:1	1:1
1:1	1:1
1:1	1:1
1:1	1:1
1:1	1:1

DUP-a Centralne djelatnosti - Celiniški put 2005. Jul 2016

DUP PRVI MAJU

DUP UNIVERZITETSKI CENTAR

DUP DUVANSKI KOMBINAT

DUP MARKO RADOVIĆ

DUP RADOJE ĐAKIĆ

Bulevar knjaza Danila Petrovića

DUP-ovi PRIPREMA 021 - Izmjene i dopune

Ulica kapetana Gura Draskovića

CRNA GORA
GLAVNI GRAD - PODGORICA
GRADONAČELNIK
Broj: 01-018/22-8014
Podgorica, 14. septembar 2022. godine

Crna Gora
Pisarnica - Glavni grad - Podgorica

Primijeno: 22. 09. 2022				
Org. jed.	Šifra list. znak.	Redni broj	Prilog	Vrijednost
02	016	12	-590	

PREDSJEDNIKU SKUPŠTINE GLAVNOG GRADA - PODGORICE

PODGORICA

Povodom Prijedloga odluke o podizanju spomen-obilježja davanjem naziva ulicama i bulevaru u Podgorici, čiji je predlagač Savjet za davanje prijedloga naziva naselja, ulica i trgova Skupštine Glavnog grada, u smislu člana 109 stav 3 Poslovnika Skupštine Glavnog grada ("Službeni list Crne Gore-opštinski propisi", br. 31/19, 16/20 i 43/20), dajem sljedeće –

MIŠLJENJE

Prijedlogom odluke o podizanju spomen-obilježja davanjem naziva ulicama i bulevaru u Podgorici, podižu se spomen-obilježja davanjem naziva ulicama i bulevaru na području mjesnih zajednica: "Zabjelo", "Ljubović", "Masline", "Proleter", "Zlatica", "Zagorič", "Kruševac", "Donja Gorica", "Konik", "Tološi II", "Rogami", "Dajbabe", "1. maj" i "Tološi I", kako bi realizaciju prostorno-planske dokumentacije na području Glavnog grada pratilo određivanje naziva planski definisanih ulica. Prijedlog navedene odluke, saglasno ovlaštenju iz Odluke o obrazovanju radnih tijela Skupštine Glavnog grada-Podgorice ("Službeni list Crne Gore-opštinski propisi", broj 31/19), utvrdio je Savjet za davanje prijedloga naziva naselja, ulica i trgova Skupštine Glavnog grada, na osnovu podataka nadležnog organa uprave Glavnog grada i mišljenja navedenih mjesnih zajednica, kojima je iskazana saglasnost sa predloženim nazivima ulica i bulevara, koje se nalaze na njihovom području. Takođe su ispoštovane odredbe Zakona o teritorijalnoj organizaciji Crne Gore ("Službeni list CG", br. 54/11, 26/12, 27/13, 62/13, 12/14, 03/16, 31/17, 86/18, 3/20 i 92/22), kojim su utvrđena pitanja određivanja naziva naselja, ulica i trgova i odredbe Zakona o spomen-obilježjima ("Službeni list CG", br. 40/08, 40/11 i 02/17), koje se odnose na podizanje spomen-obilježja davanjem naziva javnom objektu - ulicama i bulevaru.

Polazeći od navedenog, smatram da predloženu odluku treba prihvatiti.

GRADONAČELNIK,
dr Ivan Vuković

